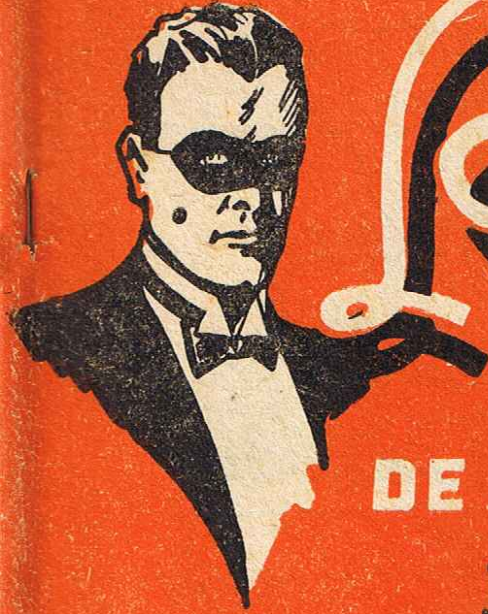

NIEUWE AVONTUREN

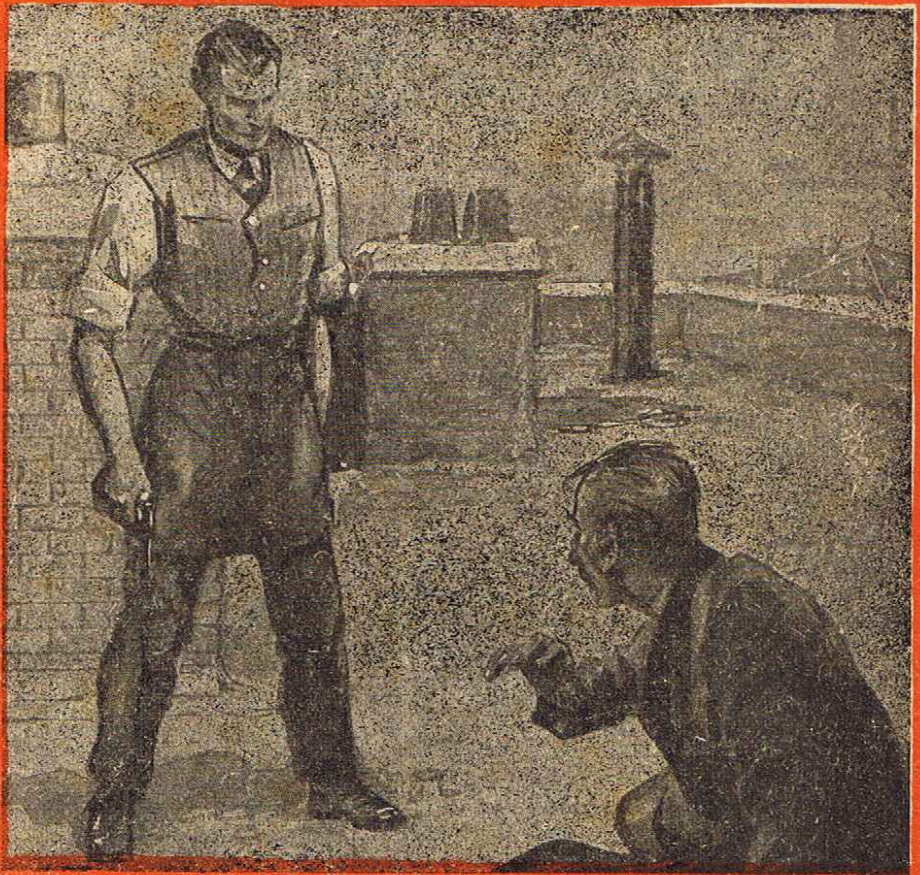
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Ram Doulak, de Indiër

N° 2212

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIË: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Ndruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Ram Doulak, de Indiër

Hoofdstuk I

DE MICROFOON

Het kan ongeveer twee uur in de namiddag zijn geweest toen er een fraaie tweezitter stilstond voor de brede deur van der Madison Hotel, in de 24e Straat te New York.

Het sierlijke wagentje werd bestuurd door een buitengewoon bevallige vrouw van omstreeks 25 of 26 jaar, naar de laatste mode gekleed in een sealskin bontmantel, het zwartgelokte hoofd gedekt door een modern niemandalletje, dat een hoofd moest verbeden, doch

voorzien van een klepje, dat de mooie glanzende ogen moest beschermen tegen de stralen van de zon, die al zeer krachtig scheen, ofschoon de lente ternauwernood haar intrede had gedaan.

Zij keek even rond, maar zij behoefde niet lang te wachten, want er kwam uit een zijpoort onmiddellijk een man toeschieten, die onder het lopen haastig zijn buis aantrok en er de vergulde knopen van dichtmaakte. Die man was de chauffeur van het hotel, die het

toezicht hield in de ondergrondse garage, welke plaats bood aan meer dan honderd wagens.

Hij bleef naast de wagen staan, tot de schone bestuurder was uitgestapt, die hem zelfs niet scheen te zien en sprong daarna onmiddellijk achter het stuurwiel, om de nieuwe auto de garage binnen te rijden.

De jonge vrouw beklom intussen met lenige tred de paar treden van het grote terras en ging de reusachtige hal van het hotel binnen, waar een groot aantal gemakkelijke rieten stoelen en zwaar gepolijste rustbanken stonden, nagestaard door de bewonderende ogen van enige heren, die juist uit het hotel kwamen.

— Dat is Pina Baretto, fluisterde de een tot de ander, terwijl hij nogmaals een blik achter zich wierp, om de mooie vrouw na te kijken.

— Nooit van gehoord, zei de ander.

— Waar kom je dan vandaan, man? Kom je regelrecht van de maan? Pina Baretto is nog pas één week in New York, waar zij optreedt als medium van een Indiër, bij zijn spiritistische en telepathische séances en toch weet iedereen reeds wie zij is. Haar portret staat achter de ramen van alle boekhandelaars, het heeft reeds in ieder weekblad gestaan dat zichzelf respecteert en eigenlijk moest je je schamen, dat je haar niet kent.

— Is zij dan zo toeschietelijk? vroeg de ander, terwijl hij zijn sigaret aanstak.

— Ben je helemaal mesjogge! riep zijn metgezel bijna verschrikt uit. Geloof dat vooral niet. Het is natuurlijk een vrouw, die avonturen gehad heeft, dat is duidelijk genoeg aan haar te zien, maar zij is volstrekt geen cocotte, of iets wat daarop lijkt. Zij moet integendeel zeer trots zijn en het is lang niet gemakkelijk aan haar te worden voorgesteld.

Onder het spreken waren de beide heren het terras afgegaan, Pina Baretto was verder gelopen en wilde zich naar de lift begeven, toen de portier eerbiedig op haar toetrad en haar een kaartje ter hand stelde, met de woorden:

— Deze heer is vanochtend om twaalf uur hier geweest, madame en hij zei, dat hij dadelijk na het lunchen zou terugkeren, want hij moest u dringend spreken over een belangrijke zaak. Hij had het onderwerp van het gesprek achter op het kaartje geschreven, zei hij.

De jonge, schone vrouw had even de wenkbrauwen gefronst en draaide het kaartje besluiteloos om.

Er stond slechts één enkel woord achter, van een zeer alledaags betekenls, maar dat ene woord deed het gelaat van Pina Baretto eensklaps veranderen en op levendige toon sprak zij:

— Ik ga nu naar mijn kamer; daar zal ik lunchen. Ik heb mij wat verlaat. Die heer moet aanstonds bij mij worden toegelaten, wanneer hij terugkeert. Ik heb inderdaad een belangrijke zaak met hem te verhandelen.

Zij knikte de man toe en ging verder naar de lift, waar de liftjongen reeds met zijn pet in de hand bescheiden stond te wachten.

De lift bracht haar tot aan de derde verdieping, zij liep haastig door de brede corridor en stak de kleine sleutel, die zij van de portier gekregen had in het slot van een deur, waarop het nummer 327 geschilderd stond.

Zij trad een fraai gemeubeld vertrek binnen, zoals men ze alleen maar in de eersterangs hotels in Amerika pleegt te vinden.

Het vertrek had twee ramen, die beiden op de 24e Straat uitzagen en waarvan er een op een balkon uitkwam.

De jonge vrouw ontdeed zich snel van haar bontmantel, wierp het zijden hoedje af en bleef met het kaartje in de hand een ogenblik peinzend in het midden van het vertrek staan, groot, van een waarlijk vorstelijke schoonheid met haar ovaal gelaat, haar verwonderlijk mooie, zwarte ogen, die beurtelings schenen te kunnen lokken en afstoten, en het volle, ravenzwarte haar.

Toen mompelde zij zacht voor zich heen:

— Die man moet een ingewijde zijn. Maar zijn naam heb ik nooit gehoord. Wat kan hij van mij willen? Ik zal in ieder geval op mijn hoede moeten zijn,

zolang John Raffles nog op vrije voeten rondloopt.

Zij ging op een notenhouten schrijfbureau toe, duwde de klep omhoog, nam uit een lade een kleine revolver en liet die glijden in de zijzak van haar zijden jumper.

Juist op dat ogenblik werd er op de deur geklopt en een étage-kellner kwam vragen of hij mocht komen dekken voor de lunch.

Pina Baretta knikte zwijgend en de man ging aan het werk, bijgestaan door een piccolo en met die raadselachtige snelheid en handigheid, die alleen door jarenlange oefening verkregen worden.

De lunch werd gereed gezet op een ronde tafel bij een der ramen, en de jonge vrouw begon met smaak te eten.

Toen zij bijna gereed was en aan het kleintje-koffie nipte, hetwelk de kellner haar had gebracht, werd er opnieuw op de deur geklopt, waarna de kellner het bezoek aandiende van de heer Jim Dunlop.

De jonge vrouw was langzaam opgestaan en keek een seconde later in het langgerekte, bleke gelaat van een goed gekleed man van omstreeks 35 à 36 jaar met doordringende, grijszwarte ogen, een smalle haviksneus, dunne lippen en een eigenaardige, ivoorbleke gelaatskleur.

Hij had een diepe buiging voor de jonge vrouw gemaakt, wachtte tot de deur door de kellner gesloten was en zei toen met een zachte en toch buitengewoon doordringende stem:

— Laat ik u vooral niet weerhouden, madame, uw maaltijd te beëindigen. Het zou mij spijten, wanneer gij u om mijnentwille — terwille van een vreemde dus, enige dwang zoudt opleggen.

— Ik ben klaar, mijnheer, stel u gerust, zei Pina Baretta. Ik moet u bekennen, dat gij mij enigszins verbaasd ziet; ik ken u volstrekt niet en eerlijk gezegd kan ik ook in het geheel niet begrijpen, wat gij wel van mij kunt verlangen.

— Waarom gelooft gij dat ik iets van u verlang, madame? vroeg de bezoeker glimlachend.

De schone vrouw liet een helder lachje horen en zei toen:

— Dat is waar, daar weet ik niets van. Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.

— Een ogenblikje, madame.

Jim Dunlop was met een paar stappen bij de deur, volkomen onhoorbaar en opende haar plotseling.

Hij keek de gang in beide richtingen af, overtuigde zich dat de kellner inderdaad was heengegaan, deed de deur weer dicht, zette zijn wandelstok in een hoek van de kamer, na er zijn hoed over te hebben gehangen en kwam toen weer naar Pina Baretta toe.

Hij keek haar aandachtig aan, terwijl hij zijn handschoenen uittrok, liet zijn blikken langs haar elegante gestalte glijden en bleven toen gevestigd op een der zakken van de jumper, waarna er een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen, terwijl hij zei:

— Ik zie dat gij uw voorzorgsmaatregelen genomen hebt, madame. O, verontschuldigd u vooral niet, ik neem het u volstrekt niet kwalijk. Ik ben u volkomen vreemd en het kenwoord achter op mijn kaartje moest u wel op uw hoede doen zijn. Ik, van mijn kant echter, verkeer in gelijke omstandigheden en daarom zult ge mij zeker wel toestaan, als ik mij op mijn beurt zekerheid verschaf. Wilt ge mij de letters noemen?

— Met genoegen. K. — P. — L.

De bezoeker had snel een stukje wit carton uit zijn zak genomen, keek het even in en zei:

— Oké! Het getal als ik u verzoeken mag?

— 1 - 8 - 7 - 1 - 3.

— Ik dank u, madame. Nu mijn beurt.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde:

— Ik ben kapitein Y. Z. Hier is het teken.

Hij haalde uit een geheim zijzakje van zijn portefeuille 'n wit benen plaatje, waarop een eigenaardige figuur gegraveerd was en liet het de jonge vrouw zien.

Nadat deze het nauwkeurig beschouwd had, stak hij het weer weg en vervolgde:

— Gij kunt mij voorts alles vragen wat gij wilt, om u te overtuigen dat ik u niet bedrieg. Ik ben trouwens niet vermomd, en de leden van de bende van het « Kwade Oog », die mij kennen, ik erken dat het er niet veel zijn, want steeds vertonen de kapiteins zich gemaskerd, zullen u kunnen bevestigen, dat ik inderdaad Jim Dunlop ben, ingenieur en op mijn tijd ook een welnig uitvinder.

De jonge vrouw had met aandacht naar deze korte uiteenzetting geluisterd en zei nu:

— Ik moet u bekennen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar hetgeen gij mij wel te zeggen kunt hebben, kapitein. Zijt gij op de hoogte?

— Ik geloof te weten wat gij bedoelt, madame. Ik meen inderdaad te mogen zeggen, dat ik op de hoogte ben. Gij zijt nauwelijks vier dagen geleden door de Moloch, onze aanvoerder, aangewezen als degene, die moet trachten John Raffles in haar netten te vangen. Gij hebt die taak op u genomen, ofschoon gij niet eens wist waar onze vijand zich bevond, die de bende van het « Kwade Oog » thans voor de derde maal, met zoveel hardnekkigheid — en laat ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen: met zoveel succes bestrijdt. Toen is er evenwel een man komen opdagen, een zekere Pete Carton, treinbeambte van beroep en luitenant van onze bende, die licht in de duisternis bracht. Want hij was de man, die had kunnen afluisteren waarheen de beschermeling van Raffles, Jerry Hooker, zich begeven had, dat wil zeggen naar zijn landhuis in Californie.

— Ik geloof inderdaad, dat gij goed op de hoogte zijt, kapitein.

— O, ik weet nog veel meer. Ik weet ook, dat die Jerry Hooker, de schatrijke steunpilaar van de beurs, ons reeds lang een grote losprijs zou hebben betaald, wanneer John Raffles zich niet met de zaak bemoeid had. Hij heeft Hooker en zijn dochter laten ontspannen aan onze wrekende hand en aan

hem hebben wij het te danken, dat men langzamerhand de spot met ons begint te drijven. Maar intussen, die Carton was ons met zijn mededeling zeer welkom, want op die manier zouden wij het spoor van Raffles kunnen hervinden, daar het immers zeker was, dat hij zijn beschermelingen niet in de steek zou laten, maar met hen in verbinding zou blijven. Gij behoeft dus niets anders te doen dan Hooker goed te laten bespieden, om aldus vroeg of laat de verblijfplaats van Raffles te ontdekken. En toch is er van al uw schone plannen niets terecht gekomen, madame tegen uw verlangen en zonder uw schuld laat ik er dat dadelijk bij zeggen.

Pina Baretti gaf geen antwoord, maar balde de blanke handen tot vuisten en eensklaps verkreeg haar knap gelaat een uitdrukking van duivelse woede, dat het geheel misvormde.

— Hij zal er voor boeten, daarop kan hij rekenen, siste zij toen tussen de parel witte tanden.

— Ik kan mij uw gevoelens zeer goed begrijpen, madame, en ik billijk ze, hernam Dunlop koeltjes. Intussen moet ik er u op wijzen, dat gij u niet zult kunnen wreken, alvorens gij Raffles in uw macht hebt en zover is het nog lang niet. Juist daarom ben ik bij u gekomen. Tezamen zullen wij misschien middelen kunnen beramen, om aan de onhoudbare toestand in het Genootschap van het « Kwade Oog » een einde te maken.

Dunlop had plaats genomen en bekeek aandachtig zijn lange, goedgevormde vingers en de keurig onderhouden nagels.

De jonge vrouw keek vol belangstelling naar dat bleke, smalle gezicht, de gesplurde, lenige gestalte en zij bewonderde de voorname, koele rust, waarmede deze man zich bewoog, van wien zij wist dat hij de hand had gehad in een tweetal roofmoorden, terwijl 't plan tot een grote bankroof van hem afkomstig was: — de roof, die ongeveer een maand geleden in een der Zuidelijke Staten met groot succes was uitgevoerd.

Zij vroeg zich nieuwsgierig af, wat deze man haar thans wel kon hebben voor

te stellen, ofschoon haar scherpzinnigheid haar reeds op een spoor had gebracht en zij meende te weten wat hij van haar wilde.

Na enige tijd zwijgend zijn nagels te hebben bekeken, hief Dunlop langzaam zijn eigenaardig schitterende ogen naar de schone vrouw op en begon toen:

— Alvorens ter zake te komen, madame, ben ik wel genoodzaakt, in enkele woorden een kort overzicht te geven van onze toestand, zoals deze was, zoals hij thans is — en zoals had kunnen zijn, wanneer er iemand anders aan het hoofd stond dan de Moloch.

Ongeveer drie jaar geleden werd onze bende voor het eerst gesticht; — vier maanden daarna ging zij ten onder door toedoen van John Raffles. Een jaar later trad er opnieuw een stoutmoedig man naar voren, die ten tweede male de bende van het « Kwade Oog » in het leven riep; enige maanden daarna behoorde zij tot het verleden, alweer door toedoen van Raffles, de Londense gentleman-inbreker. En beide keren eindigde de Moloch, de dappere aanvoerder, zijn leven in de elektrische stoel, terwijl tientallen hooggeplaatste leden onzer maatschappij voor hun leven de gevangenis ingingen.

Hij zweeg even en vervolgde toen op dezelfde zachte, rustige toon, alsof hij sprak over een zaak die hem eigenlijk niet rechtstreeks aanging:

— Dit alles heeft niet belet dat onze bende opnieuw werd geformeerd. De derde Moloch deed zijn intrede en evenmin als vroeger weet thans iemand wie of wat hij is. Hij komt en gaat op geheimzinnige wijze, zelfs de vijf kapiteins zagen hem nooit anders dan in een ondoordringbare pij gehuld, zijn bevelen bereikten ons steeds langs een grote omweg — en hij regeert met ijzeren strengheid en onverbiddelijkheid. Of hij ook met bekwaamheid regeert, daarover zal de geschiedenis moeten oordelen, die altijd onpartijdig is. In het eerst kon onze bende enige successen behalen, en toen verscheen die vervloekte Raffles weer ten tonele. En wij mogen gerust zeggen, dat van dat ogenblik af ons alles tegen liep. Daar was om te

beginnen de grote zaak met Jerry Hooker. De Moloch vroeg een losprijs van een half miljoen dollars aan zijn dochter, nadat wij haar vader hadden ontvoerd. Ik heb mij van het begin af tegen die onzinnige eis verzet, en de uitslag toonde, dat ik gelijk had. Gij kent het verloop van de zaak evengoed als ik: wij kregen het geld niet. Hooker werd door Raffles bevrijd, zes van onze mannen vonden de dood in de strijd met de politie, twaalf werden er gevangen genomen. Van dat tijdstip af liep alles tegen ons; Raffles nam 't uiterlijk aan van Hooker, twee van onze mannen, die een aanslag op hem pleegden, werden gearresteerd, in een stad in het Zuiden werden er twee gedood en vier gevangen genomen, toen kwam de grote strijd hier te New York, waarbij niet minder dan veertig van onze beste mannen, waaronder drie luitenants en een kapitein, in een geheime vergaderzaal werden gevangen genomen, en ten slotte, vier dagen geleden, de klap op de vuurpeil: de arrestatie van drie kapiteins. En dat alles het werk van John Raffles.

Pina Baretti had met de grootste aandacht toegelisterd en zei nu opgewonden:

— Maar dat is waar ook. Gij moet er bij geweest zijn.

— Dat was ik ook, madame, hernam Dunlop kalm. De kapiteins waren in die nacht door Thomas Darell tot een vergadering bijeengeroepen; de domoor had zich laten misleiden door een telefonische boodschap in geheime taal, de cijfertaal van de Moloch, waarvan Raffles de sleutel in zijn bezit had weten te krijgen. Hoe dat in zijn werk is gegaan, het zou mij te ver voeren om u dat mee te delen. Maar hij had die sleutel in ieder geval. En ik moet zeggen dat hij er zeer handig gebruik van maakte.

Om kort te gaan, wij begaven ons om twee uur in de nacht allen naar het huis van Darell, en wij werden daar door de politie overvallen. Slechts op het laatste ogenblik wist ik te ontkomen door de schakelaar van het elektrische licht neer te drukken.

— Maar dan verkeert gij in groot gevaar, zei de jonge vrouw, levendig. Kapitein Darell of een van de beide anderen behoeft maar uw naam te noemen — en gij wordt gearresteerd.

— Dat weet ik, hernam Dunlop rustig. Maar zij zullen niet spreken. En als zij het wèl doen, ik verzeker u, dat men mij niet zo spoedig arresteert.

— Maar hoe is het mogelijk dat de agenten van politie u bij die overval niet herkend hebben?

— Daartoe duurde de zaak te kort, ternauwernood enkele seconden. Ik was gelukkig vlug genoeg om bijtijds weg te komen. Maar Raffles kent mij, dat weet ik zeker. En ik denk dat hij mij alreeds zou hebben laten arresteren, als hij maar voldoende bewijzen tegen mij had. En dat zal hem zeer moeilijk vallen, wees daar maar van overtuigd. En nu kom ik aan het eigenlijke doel van mijn bezoek, madame.

Dunlop had zijn lange benen zover mogelijk uitgestrekt en de toppen van zijn lange vingers tegen elkander gedrukt, terwijl hij ver in zijn stoel achterover leunde.

Zijn wenkbrauwen waren zo sterk samen getrokken, dat zijn ogen er bijna geheel onder schuil gingen.

Nog altijd klonk zijn stem even rustig als steeds, toen hij vervolgde:

— Naar mijn oordeel madame, hebben wij een groot gedeelte van deze tegenslagen uitsluitend te danken aan de onkunde en de onvoorzichtigheid van de Moloch. Ik zie dat gij verschrikt van mijn woorden en toch zult ge mij moeten toegeven, want ik zeg niets als de waarheid. Men heeft mij openlijk en bedekt beschuldigd van naijver op de Moloch. Ik was niet naijverig, dat zweer ik u; ik gevoel alleen maar de vaste overtuiging in mijn binnenste, dat ik onze bende beter zou kunnen leiden dan hij het deed. Wat helpt het, bevelen uit te delen, die stipt worden opgevolgd, omdat men voor zijn leven vreest, wanneer de opvolging van die bevelen tot zulk een beklagenswaardige uitslag leidt.

Maar de jonge vrouw hief met een angstig gebaar de hand op en zei fluisterend:

— Neem u toch in acht. Gij stelt u aan het grootste gevaar bloot als gij zo spreekt? De muren hebben hier, even zo goed als elders, oren.

Dunlop sprong bliksemsnel op, was in een wip bij de deur en opende ze.

Hij luisterde even, sloot de deur weer glimlachend en sprak:

— Gij maakt uodeloos ongerust. Wij worden niet beluisterd. En al werden wij het wèl, de Moloch weet zeer nauwkeurig hoe ik over hem denk.

— Als dat zo is, kapitein, dan zijt gij uw leven ook geen seconde zeker, hernam Pina Baretta. Als de Moloch inderdaad weet, dat gij hem naar de kroon steekt, dan zou ik niet gaarne in uw schoenen staan. Dat moet gij toch ook weten.

— Ik weet het, hernam Dunlop rustig. En ik neem mij dan ook goed in acht. Voor 't ogenblik is hij nog in de meerderheid, omdat hij weet wie ik ben waar ik woon, waar ik mij bevind, terwijl de Moloch voor mij slechts een ongrijpbaar spookbeeld is. Reeds een paar malen heb ik getracht, hem tersluiks te volgen, als hij een bijeenkomst van de kapiteins verliet, maar het is mij niet mogen gelukken; daartoe hielden de kapiteins elkaar onderling te goed in het oog. Maar ik geef mijn pogingen niet op. Ik beken het u eerlijk, madame, ik wil zijn plaats innemen. Denk er u toch eens in: sinds enkele weken zijn vier van de vijf kapiteins, negen luitenants, zeventig leden, gevangen genomen, zwaar gewond, gedood en deels zelfs reeds tot langdurige gevangenisstraffen veroordeeld. Nog een paar weken en het « Kwade Oog » zou hebben opgehouden te bestaan. En daarom kom ik u zeggen, dat ik de taak van de Moloch wil overnemen en ik richt mij het eerst tot u, omdat gij schrander, zeer koelbloedig en zeer schoon zijt. Als gij wilt, kunt gij dit aanvaarden als een compliment, dat laat ik aan u over. Voorlopig beschouw ik vrouwelijke schoonheid alleen als een zeer scherp en bruikbaar wapen: wilt gij mij bijstaan, wilt gij mij helpen, wilt ge mijn bondgenote worden?

— Om de Moloch te bestrijden? vroeg Pina Baretta op vreesachtige toon.

— Dat vraag ik u niet, ik wil u niet aan zulk een groot gevaar bloot stellen. Ik wil slechts weten of gij mij terzijde staat, als ik hem zal hebben verslagen. Dan zullen wij beiden ons tegen Raffles richten, en hij moet de duivel zelf zijn als hij ons dan ontsnapt. Slaat gij toe?

De jonge vrouw dacht slechts even na, stond toen op en zei vastberaden:

— Als gij werkelijk slaagt, dan zult gij mij aan uw zijde vinden.

Op dit ogenblik viel er een of ander voorwerp met een lichte plof op de grond in de buurt van de schoorsteen.

Het leek wel of er volstrekt niets kon ontsnappen aan de aandacht van Jim Dunlop, want hij was onmiddellijk over-eind, keek even rond en raapte toen een

klein voorwerp op, dat hij even om en om draaide tussen zijn nerveuse vingers.

Toen deed hij een greep in de schoorsteen en vatte het uiteinde van een dunne elektrische geleidingsdraad.

Zijn gelaat werd wat bleker, toen hij zeer zacht tot Pina Barette zei:

— Ik geloof dat de muren hier toch inderdaad oren hebben, zoals gij zoeven zei. Wacht een ogenblik op mij, ik wil eens gaan zien aan wie die oren toebehoren.

Hij snelde het vertrek uit, na het kleine voorwerp op een tafel te hebben gelegd.

De jonge vrouw nam het op en slaakte een kreet van schrik; zij hield een microfoon in de hand.

Hoofdstuk II

OOG IN OOG

Dunlop was na het vertrek van Pina Barette te hebben verlaten, zo snel hij kon door de brede gang gerend en vervolgens bij twee treden tegelijk de trappen opgevlogen, zich niet bekommerend om de lift en waarschijnlijk bereikte hij op die manier ook spoediger de bovenste verdieping, dan wanneer hij van dat voermiddel had gebruik gemaakt.

Hij kwam slechts een enkele kellner tegen, maar daar hij blootshoofds was, dacht deze gediensstige geest waarschijnlijk, dat hij met een gast te doen had en hij verwonderde er zich misschien alleen een beetje over, dat die gast zo'n geweldige haast scheen te hebben.

Aldus bereikte Dunlop de zolderverdieping, waar hij een ogenblik stilstond om op adem te komen.

En dat mocht wel, want het hotel had tien verdiepingen.

Hij begreep, dat hij naar het dak zou moeten gaan om de oorsprong te vinden van het geheimzinnige voorval, dat zich zoeven in het vertrek van de Italiaanse avonturierster had afgespeeld.

De microfoon was waarschijnlijk niet stevig genoeg aan de draad bevestigd geweest en dat moest de man daarboven spoedig genoeg bemerken, zodra hij niets meer hoorde.

Het was dus zaak, zo vlug mogelijk

te trachten het dak te bereiken, voor de luisteraar argwaan had gekregen en zich uit de voeten had gemaakt.

Dunlop beklom nog een smalle ladder, die naar een openstaand zolderluik voerde en het volgende ogenblik stak hij het hoofd boven het dak uit, een groot, ongelijk dak, met talrijke schoorstenen, omgeven door een muurtje, waarop een hoog hek was geplaatst, zodat een gedeelte er van als daktuin kon worden ingericht.

Hij kon echter een groot gedeelte van het gehele dak overzien, wat een voordeel mocht worden genoemd, want hij wist in de verste verte niet waar hij ergens de schoorsteen zou moeten zoeken, die behoorde bij de kamer van de vrouw, die door de aanvoerder van de Bende van het « Kwade Oog » was uitverkoren om John Raffles ten verderve te voeren.

Hij keek voorzichtig rond en een ogenblik later had hij een man in het oog gekregen, op een afstand van wel vijftien meter, die, gekleed als hotelkruier, dichtbij een schoorsteen stond.

Naast hem lagen enige kleedjes en een mattenklopper.

Hij scheen zich echter met die voorwerpen voor het ogenblik niet bezig te houden, maar wel met iets, wat Dunlop niet aanstonds kon onderscheiden.

Hij werkte zich echter door de opening, liep in gebukte houding snel en geruisloos over het dak, tot nog slechts een paar meters hem scheidde van de man, die daar bezig was.

Dunlop had toen juist de brede, betonnen voet van een schoorsteen bereikt, waar achter hij zich kon verbergen en hij kon ook zien, wat de hotelkruier in de hand hield.

Het was een zwart voorwerp, dat er juist zo uitzag als de ontvanger van een telefoontoestel, maar kleiner en korter.

Daarbij behoorde een droge batterij en de man was juist bezig deze te onderzoeken, waarschijnlijk omdat hij het aan dit ding toeschreef, dat hij niets meer van het gesprokene daar beneden kon horen.

De draad moest zeker wel vijftig meters lang zijn en woog zo zwaar, dat

het los raken van de microfoon niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden bespeurd.

Op het gelaat van Dunlop vertoonde zich een valse uitdrukking.

Zijn gezicht vertrok krampachtig; hij begreep, dat die man daar niet toevallig was, dat hij niet toevallig de kamer van Pina Baretto had uitgekozen om er het gesprokene af te luisteren, maar dat hij gehandeld had met een vooropgezet doel.

En als dat zo was, dan kon die man in hemdsmouwen met zijn rose gestreept overhemd en zijn grote voorschoot van groen laken, niemand anders zijn dan de gevaarlijke vijand van de bende: John Raffles in eigen persoon.

Dunlop sidderde, toen hij dit bedacht en zijn hand gleed naar zijn revolverholster.

Intussen scheen de hotelbediende te hebben ingezien, dat het gebrek niet kon schuilen in het element en ook niet in de ontvanger.

Hij trok de geleidingsdraad enige meters omhoog en begon hem toen heen en weer te schudden, naar allen schijn om er zich van te vergewissen of de microfoon zich nog wel aan het einde bevond.

Was dit het geval, dan moest het tikken van het kleine toestel tegen de binnenwand van de rookgang hoorbaar zijn.

Hij haalde nog een paar meters draad op, slingerde hem nogmaals heen en weer en scheen toen te begrijpen wat er geschied was.

Bijna tegelijkertijd wierp hij een snelle blik om zich heen, zo vlug, dat hij nog juist de voet van de man zag, die snel achter de schoorsteen werd teruggetrokken.

Dunlop keek om zich heen en overtuigde zich, dat het dak volkomen verlaten was.

Aan de overzijde van de straat stonden weliswaar huizen, maar die waren niet zo hoog als het hotel en hij kon van zijn standplaats de bovenste ramen zelfs niet zien.

Hij besloot nog even te wachten en dan de ander te overvallen met de revolver in de vuist.

Maar hij wachtte even te lang, en hij vergat de voet, die hij zijn tegenstander een ogenblik getoond had.

De schoorsteen, waarachter hij had post gevat, had een vierkante voet en iedere zijde was op zijn minst een meter breed.

Toen hij nogmaals zeer voorzichtig om de hoek gluurde, de revolver thans in zijn hand geklemd, zag hij tot zijn verbazing, dat de andere man eensklaps verdwenen was.

Waarschijnlijk had deze zich naar de andere kant van de schoorsteen begeven.

Dunlop bedacht zich nu niet langer, maar verliet zijn schuilplaats en ging met grote, katachtige schreden over het dak op de schoorsteen toe.

Vlak achter hem, op geen halve stap afstand, volgde de man in hemdsmouwen, die in zijn rechterhand een revolver van eerbiedwekkende afmetingen hield.

En juist toen Dunlop de andere schoorsteen bereikt had en zich verwonderd afvroeg, waarom de ander zich niet meer vertoonde, voelde hij ter hoogte van de nieren iets tussen zijn ribben drukken en hoorde hij een zachte, maar bevelende stem in zijn oor zeggen:

— Handen op, of ik schiet; — in staat van wettige zelfverdediging.

Dunlop verwenste zijn onvoorzichtigheid; hij uitte een gedempte vloek, maar zijn handen gingen de hoogte in.

De linkerhand van de man in hemdsmouwen rees mee en nam hem de revolver af, terwijl een spottende stem zei:

— Dat gevaarlijke ding zal ik maar zo lang voor u opbergen. En draai u nu maar om, dan kunnen wij eens nader met elkaar kennis maken.

Het moet gezegd worden, dat Dunlop zich zeer goed wist te beheersen en de tegenslag als een man droeg.

Zijn gelaat was tenminste volkomen rustig en hij glimlachte zelfs, toen hij zich langzaam omkeerde en de ander in het gelaat keek.

Toen vroeg hij, op de toon van iemand die in een deftig salon een bekend gezicht meent te zien:

— John Raffles, zonder twijfel?

— In persoon, mijnheer Dunlop. Want ik heb immers de eer en het voorrecht met de bekende ingenieur te spreken?

— Die ben ik.

— Het spijt mij, dat ik u geen stoel kan offreren, maar ik kon natuurlijk niet verwachten, dat mij de eer te beurt zou vallen, hier op het hoteldak door u te worden bezocht.

— Doe geen moeite; wat wij te bespreken hebben, zal ook wel staande kunnen worden gedaan, denk ik, zei Dunlop.

— Ik ben het volkomen met u eens, hernam Raffles, de revolver nog steeds ter hoogte van Dunlops maag en op een veilige afstand van hem, dat wil zeggen ongeveer een voet. Gij kunt nu uw handen wel weer laten zaken, maar ik zou u raden geen onverwachtse bewegingen te maken, want ik ben in een zenuwachtige bui en deze revolver is weinig betrouwbaar; zij gaat af vóór men het goed en wel weet. En zeg mij nu eens, waarde Dunlop, wat mij eigenlijk het genoegen verschaft?

— Een zonderlinge vraag. Ik wilde natuurlijk weten, wie zich veroorloofde, in dit hotel gesprekken tussen de gasten af te luisteren.

— Dat is waar, dat had ik moeten bedenken. In uw plaats zou ik waarschijnlijk juist hetzelfde gedaan hebben, hernam Raffles glimlachend. Wel, mijnheer Dunlop, gij hebt u daar beneden zeer onheus uitgelaten over uw onmiddellijke chef.

— Gij hebt alles verstaan wat wij zeiden? vroeg Dunlop op doffe toon.

— Ieder woord. Ja, de microfoon is een zeer practisch gebruiksvoorwerp, maar er kunnen natuurlijk ongelukken mee gebeuren, zij kan zich, bijvoorbeeld van de draad losmaken en dan staat men aan grote onaangenaamheden bloot, zoals bijvoorbeeld, verraderlijk te worden neergeschoten door degene, wiens gesprekken men afluistert. O, verontschuldigd u vooral niet, het is in uw geval zeer begrijpelijk. Maar ziet gij, ik had uw voet zien verdwijnen, ik ben toen op uw schuilplaats toegeslopen en

ik ben er om heen gedraaid, zoals de maan draait om de aarde; de rest is u bekend. Toch moge u hier uit blijken, dat het misschien toch niet geheel en al billijk is, de Moloch te critiseren, omdat hij niet tegen mij opgewassen blijkt te zijn. Er zijn andere personen waarvan men hetzelfde zou kunnen zeggen, zonder u te willen grieven.

Dunlop beet zich op de lippen en wierp Raffles een blik vol haat toe, maar deze vervolgde kalm:

— Wij zullen zo verstandig zijn, elkaar niet de huid vol te schelden, zoals de oude Griekse heiden deden, die door Homerus bezongen zijn. Het is tijdverlies en het dient tot niets. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben, mijnheer Dunlop. Wat gij daar beneden van mij gezegd hebt zoeven, het is van het eerste tot het laatste woord de zuivere waarheid. Ik heb de bende van het « Kwade Oog » reeds veel nadeel berokkend, en ik wil het u niet verzwijgen, dat ik niet zal rusten voor ik haar volkomen vernietigd heb. Gij van uw kant tracht mij dat natuurlijk te beletten. Maar gij beoogt nog iets anders: gij wilt de Moloch van de troon stoten en zijn plaats innemen. Welnu, het moge u wat vreemd in de oren klinken, maar ik juich dat voornemen van ganser harte toe.

Dunlop wierp Raffles een onderzoekende, wantrouwende blik toe en zei toen op koele toon:

— Gij zult het mij niet ten kwade duiden, als ik dit niet zo grif aanneem. Welk belang kunt gij er bij hebben, dat de ene chef door de andere vervangen wordt?

— De vraag is nogal naef, waarde Dunlop, antwoordde Raffles schouderophalend. Vergeet gij dan, dat het voor mij een groot verschil maakt, of ik de man moet bestrijden, die zich nimmer vertoont en van wie ik niet weet waar hij woont en wie hij is, dan een man, wiens naam en woonplaats ik ken. Mijn hemel, gij zult geen twee dagen aan het bewind zijn, of ik zal u aan de politie hebben overgeleverd.

— Gelooft gij dat? vroeg Dunlop op dreigende toon en met een vals licht in

zijn ogen. Nu, dat valt nog te bezien.

Raffles had onder het spreken onwillekeurig de revolver een weinig laten zakken en met een bliksemsnelle beweging sloeg Dunlop de rechterarm van zijn tegenstander nog verder omlaag, greep zijn pols met ijzeren greep en vatte hem tegelijkertijd met de rechterhand bij de keel.

De aanval geschiedde zo onverhoeds dat Raffles een ogenblik het evenwicht verloor en achteruit trad.

Hij verwarde zich daarbij in de elektrische geleidingsdraad, die vele meters lang uit de schoorsteen hing en waarvan het uiteinde zich om een steunijzer gekronkeld had.

Voor hij zijn evenwicht had kunnen herwinnen, had Dunlop zich met zijn volle gewicht op hem geworpen en beide mannen stortten op het zinken dak terneder.

Het hoofd van Raffles schoot daarbij rakelings voorbij het steunijzer, maar hij klemde zich stevig aan Dunlop vast en deze kon er niet in slagen, hem de revolver te ontfutselen.

Raffles durfde echter de trekker niet overhalen, want het wapen was uit de richting gegaan en zou hem misschien evengoed hebben kunnen treffen.

Hij liet dus de trekker los en met een krampachtige beweging wist hij het wapen enige meters ver weg te slingeren.

Dunlop wilde bliksemsnel opspringen om de revolver te grijpen, maar Raffles was hem te vlug af en sloeg, terwijl zijn keel nog steeds omvat werd door de rechterhand van zijn tegenstander, op de wijze der Japanse worstelaars, zijn been om het lichaam van Dunlop.

De kapitein van de bende van het « Kwade Oog » was ontegenzettelijk een zeer gespierd man, die zijn lichaam gestaald had door voortdurende oefeningen, maar hij zag al spoedig in, dat hij het tegen de lenigheid en de kracht van Raffles zou moeten afleggen.

Terwijl deze uit alle macht met zijn gekromd linkerbeen de lendenen van Dunlop drukte, duwde hij met kracht zijn linkerhand tegen de kin van de

man, zodat deze wel verplicht was de keel van Raffles los te laten.

En toen was het pleit beslecht.

Raffles wrong zijn rechterpols los, door een eenvoudige draaiende beweging en trof met zijn vuist zijn tegenstander met zoveel kracht tegen de kaak, dat deze naast hem neerplofte.

In een oogwenk was Raffles op de been en hij nam zijn revolver opnieuw op.

Hij keek glimlachend toe, hoe Dunlop half versuft overeind kwam, waarbij hij zich broeste steunen aan de schoorsteen en bromde toen voor zich heen:

— Zou ik hem nu hier laten arresteren? Waartoe zou het dienen? Hij zou er zich immers uit weten te praten. Hoe kan ik het bewijzen, dat hij iets te maken heeft met de bende van het « Kwade Oog »? Neen, slimme schavuiten zoals hij, moeten op heterdaad betrap worden, anders laat men ze de volgende dag weer op vrije voeten. Zolang de drie kapiteins, die ik heb helpen vangen, hem niet verraden, zolang is hij betrekkelijk veilig. En wat die schone dame daar beneden betreft, van haar weet ik nog lang niet genoeg af en ik moet eerst volledige informaties hebben, vóór ik tegenover haar kan optreden. Dat zij reeds nu door de politie gezocht wordt, geloof ik haast niet, anders zou zij het toch zeker niet wagen openlijk in een hotel als dit te wonen. En zij kan mij toch niet ontgaan; een vrouw van haar schoonheid loopt overal in het oog.

Toen Raffles gereed was met deze kleine alleenspraak, stond Dunlop juist weer wankelend op zijn benen, nog een weinig versuft door de hevige slag.

— Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen, dat ik uw kleren een beetje vuil gemaakt heb, zei Raffles vergoelijkend. Het was natuurlijk mijn bedoeling niet; gij hebt er mij min of meer toe gedwongen. Nu, wij hebben elkaar voor het ogenblik weinig meer te zeggen. En wat wij voortaan met elkaar

te bespreken hebben, dat zal onze revolver wel voor ons zeggen, denk ik. Maar dat zeg ik u, gij zult u voor mij in acht moeten nemen, van dit ogenblik af. Ik zal u volgen als uw schaduw en zodra ik ontdek, dat gij in waarheid de aanvoerder van de bende zijt geworden, dan is uw rol uitgespeeld. Maar zover zijn wij nog niet, moet ik vrezzen. Want als ik nog niet eens heb kunnen ontdekken wie en wat de Moloeh is, hoe zoudt gij dat dan hebben kunnen doen? En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Dunlop, bij gindse rand van het dak te gaan staan, zover mogelijk van het luik af, waardoor ge waarschijnlijk naar boven zijt gekomen. Denk er om dat mijn revolver u vergezelt op uw weg. Ziet gij, ik wil mijn aftocht dekken. Ik ga langs een andere weg naar beneden en ik verlaat voorlopig dit hotel, nu ik moet vrezzen, dat gij mij spoedig zoudt verraden aan de gérant.

— Ik heb hier overigens toch niets meer te doen; de microfoon heeft haar plicht gedaan. Tot ziens, mijnheer Dunlop, en succes met uw streven.

Hij richtte de revolver op het hoofd van de ander en Dunlop begreep nu wel dat het ernst was en hij haastte zich, het gelaat van woede en haat vertrokken, ofschoon uiterlijk even kalm als steeds, het bevel van Raffles te gehoorzamen.

Zodra hij de balustrade van het dak bereikt had, deed Raffles een paar stappen terzijde, lichtte een luik in het dak op, slingerde zijn benen over de opening, tot zij steun vonden op de treden van een ladder, trok zijn hoofd terug liet het luik vallen, hetwelk hij daarop grendelde en haastte zich naar de lift voor de bedienden bestemd, evenals voor de bagage, en daalde daarmee naar de vestibule af.

Nog geen halve minuut later had hij gehuld in en wijde regenjas, die hij over zijn knechtenplunje had aangetrokken, het hotel verlaten.

Hoofdstuk III

DE STRIJD OM DE MACHT

Raffles had het grote hotel door een achterdeur verlaten en reeds een straat verder vond hij een taxi, die hem tot dichtbij de Brooklyn Brug bracht.

Hij verliet hier het voertuig, betaalde de chauffeur, ging te voet verder en na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, stapte hij een soort koetspoort binnen, uitkomend op de kade, bij een der pieren, en die voerde naar een ruime binnenplaats.

Raffles had zijn groene voorschot reeds in de auto afgedaan en opgerold in de zak van zijn overjas gestoken.

Hij liep de binnenplaats bedaard over, besteeg een vermolmd trap, opende een vervelozende deur en bevond zich nu op de eerste verdieping van een laag, oud, smal huis, dat zeker nog moest dateren uit de tijd der Hollandse kolonisatie met zijn eigenaardige trapgevel en zijn houten trap buiten het huis, aan een kant, die zeer waarschijnlijk vroeger de voorzijde gold, de hoofddeur was aangebracht.

Toen Raffles de deur weer gesloten had stond hij in een half duistere gang en onmiddellijk ging er ergens een deur open, terwijl een heldere stem vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, amice, antwoordde Raffles lachend. Heb je je ongerust gemaakt, Charles?

Hij vatte de uitgestoken hand van een nog jonge man, maar met borstelige wenkbrauwen en verweerde huid. Dat was Charles Brand, zijn trouwe vriend, vermomd als een kadewerker, gekleed in een bombazijnen pak en met een rode halsdoek om.

In het vertrek, dat hij binnentrad,

stonden maar heel weinig meubelen, maar die allen aan hun doel beantwoordden, en er hing verder een zeer aangenaam prikkelende lucht van 'n krachtige soep, die te borrelen stond in een grote emaille pan, op een eenvoudig ijzeren gasfornuis en waarin geroerd werd door een reusachtig gebouwd man met de schouders van de Hercules van Farnese, en eveneens gekleed in een pantalon van geribd manchester en een blauwe werkkleed.

Die man was James Henderson, die, wanneer Raffles in zijn huis te Londen woonde, het nederig ambt van chauffeur uitoefende, maar die hier te New York dezelfde bezigheden verrichtte als Raffles: de bestrijding van de bende van het « Kwade Oog ».

— Ik ben blij dat je er bent, zei Brand, terwijl hij de hand van Raffles krachtig schudde. Het was toch een gevaarlijke onderneming, dat moet je erkennen.

— Zij is gevaarlijk geworden door mijn eigen domheid, beste Charles, zei Raffles schouderophalend.

En hij deelde de beide mannen in enkele woorden mede, wat er op het dak van het Madison Hotel was voorgevallen tussen hem en Jim Dunlop.

Henderson, die nu en dan had opgehouden met het roeren in de soep, om beter te kunnen luisteren, zei op grimmige toon:

— Neem me niet kwalijk, mylord, maar in uw plaats had ik dat gevaarlijke heerschap dadelijk door de politie laten inrekenen.

— Op welke beschuldiging, James?

— Op welke beschuldiging? Wat

drommel, op die van manslag. Hij heeft toch met u gevochten.

— Zeer waar, James, maar ik ook met hem, hernam Raffles. Hij zou dus evenveel recht hebben gehad om de politie op mij af te zenden.

Henderson bromde nog iets voor zich heen, wat niemand verstond, maar hij was blijkbaar niet voldaan door dit antwoord.

Brand, die zwijgend enige tijd door het venster had gekeken, begon nu weer.

— Wat heb je met dit alles gewonnen, Edward?

— Misschien meer dan je denkt. Misschien meer dan wij thans nog kunnen berekenen. Als die Dunlop er inderdaad in slaagt, de identiteit van de Moloch te doorgronden, dan zou dat voor mij een grote stap voorwaarts zijn. Het valt immers veel gemakkelijker een zichtbare dan een onzichtbare vijand te bestrijden en Dunlop is natuurlijk in de gelegenheid, het geheim van de Moloch te ontraadselen dan ik, want hij is op de hoogte van zeer veel zaken, die mij, helaas, nog onbekend zijn.

— Maar mij dunkt dat wij niets anders hebben te doen dan rustig af te wachten hoe de zaken zich ontwikkelen, hernam Brand. Volgens mij is de bende van het « Kwade Oog » thans geheel en al machteloos gemaakt. Zij mist bijna de helft van haar luitenanten, alle kapiteins op een na, en wel ongeveer honderd leden, alleen hier te New York. Haar doodstrijd is aangevangen en als wij maar rustig met de handen over elkaar blijven toezien, zullen wij haar over een week of zo zien sterven.

— Ik geloof dat je de zaak wel wat al te optimistisch inziet, Charles, hernam Raffles hoofdschuddend. Ik voor mij zal niet tevreden zijn voor ik in de begrafenistoet kan meewandelen en zover zijn wij nog lang niet. Men kan de bende van het « Kwade Oog » nog het best vergelijken met een lintworm. Zolang men de kop er niet van heeft, blijkt het dier steeds opnieuw aangroeien. Wij moeten de Moloch hebben; dan eerst kunnen wij van een overwinning praten. Maar in ieder geval beginnen wij van dit ogenblik af die mijnheer

Dunlop zeer scherp in het oog te houden. Het toeval is ons zo genadig geweest, dat wij zijn verblijfplaats en zijn naam hebben weten te ontdekken en daarvan moeten wij gebruik maken.

* * *

Pina Baretta was nauwelijks tien minuten alleen gebleven, in grote spanning en volstrekt niet wetende wat het volgende ogenblik haar voor verrassingen kon brengen, toen de deur plotseling weer geopend werd en Jim Dunlop binnentrad.

Zijn bleek gelaat was slechts weinig hoger gekleurd door de strijd van zo even op het dak en alleen in zijn ogen glom een gevaarlijk vuur, hetwelk de jonge vrouw, die verstand had van mannenogen, aanstonds deed inzien, dat er ernstige dingen waren voorgevallen.

Zij trad haastig op Dunlop toe en vroeg op zachte toon:

— Welnu? Wat is er gebeurd?

— Wij zijn beluisterd, dat is alles, antwoordde Dunlop kortaf.

Pina Baretta maakte een gebaar van grote ontsteltenis en vroeg toen op zacht fluisterende toon:

— Door de politie?

— Als dat zo was, zouden wij natuurlijk al lang gearresteerd zijn. Het is heel wat erger. De man, die ons gesprek van a tot z gehoord heeft, door middel van dat ding, dat daar nog op tafel ligt en verkleed als een bediende uit het hotel, was de doodsvijand van ons Genootschap, die ons al zo menigmaal bij de neus heeft gehad en aan wie de arrestatie van vier van de vijf kapiteins is toe te schrijven.

— John Raffles! kreet de jonge vrouw met een hese schreeuw van woede en haat.

— Niemand anders, schone dame. Raffles in hoogst eigen persoon. Wij hebben ons hoffelijk aan elkaar voorgesteld, zoals het gentlemen betaamt.

— En je hebt hem niet onmiddellijk neergeschoten?

— Madame, ik verzeker u, dat het mijn stellige voornemen was, antwoordde Dunlop op koele toon. Ik kan u be-

zweren, dat ik niets liever wenste, maar ik moet eveneens met schaamte toegeven: hij was mij een weinig te vlug af, of ik was te langzaam, al naar gij het nemen wilt. Ik had mijn revolver reeds gereed, maar hij was om een zwaar schoorsteenvoet heengelopen en drukte mij van achteren de loop van zijn eigen revolver in de ribben. Ik weet niet of het u al eens overkomen is, in zulk een toestand te verkeren, maar ik kan u de verzekering geven, dat men dan weinig neiging gevoelt om tegenstand te bieden.

— Hadt gij hem dan niet door list kunnen overmannen?

— Dat heb ik natuurlijk ook geprobeerd. Maar om list te baat te nemen tegen een man als Raffles, hoor eens even, madame, er zijn zekere grenzen, welke men niet ongestraft overschrijdt. Ik had hem plotseling bij de arm gegrepen, er volgde een worsteling, hij bleek sterker en leniger te zijn dan ik, ik moest het onderspit delven. Als gij mij goed kende, zoudt gij weten dat ik u dit zonder blikken of blozen durf bekennen, want ik ben volkomen gepantserd tegen vrouwelijke minachting en wat ijdelheid is, dat is mij eenvoudig onbekend. Wel weet ik, dat de ene man nu eenmaal sterker is dan de andere, en de andere was ik ditmaal. Kort en goed, hij dwong mij bij de balustrade van het dak plaats te nemen en hij verdween door een klein luik, hetwelk ik hem van binnen hoorde sluiten, juist toen ik er op toe was gesnel.

— Toen zijt gij regelrecht hierheen gekomen?

— Pardon madame, nu onderschat ge mij toch, antwoordde Dunlop met een flauwe glimlach. Ik ben niet rechtstreeks hierheen teruggekeerd; ik had eerst nog een kleinigheid te doen, en als ik een ander was dan die ik ben, dan zou ik zelfs durven hopen op uw goedkeuring. Ik spreek echter de volle waarheid, als ik u verzeker, dat mij uw oordeel volkomen onverschillig is. Het is misschien niet hoffelijk, maar ik meen het. Gij moet toestemmen, dat dat ook iets waard is.

De jonge vrouw had zich even op de

lippen gebeten, want zij was het niet gewend, op deze wijze te worden toegesproken, maar daarop vroeg zij ongeduldig:

— Zeg mij wat gij gedaan hebt.

— Gij zult het onmiddellijk horen, madame. Toen ik bij de balustrade stond had ik opgemerkt, dat aan de achterzijde van het hotel, waar zich het kleine luik bevond, van de vijfde verdieping af een ijzeren brandtrap naar de grond afdaalde. En toen ik weer terugrende, zag ik Raffles, zoals ik wel vermoed had, even later op een bordes verschijnen en de bedientrap afgaan.

— En was hij toen zover van u verwijderd, dat gij hem ook toen niet kon neerschieten? Ik heb u als een uitstekend schutter horen roemen.

— Ik geloof te mogen zeggen, dat ik die naam ook verdien, madame, hernam Dunlop bedaard. Maar er was een kleine bedenking tegen zulk een optreden; Raffles had namelijk mijn revolver in zijn zak. Maar in mijn eigen zak bevond zich iets, dat bijna evengoed en in dit geval misschien zelfs nog wel beter was.

Dunlop had de hand in de zak gestoken en haalde er een kleine verrekijker uit, met zwart leder overtrokken.

— Met dit instrument, madame, is het mogelijk, de tijd waar te nemen op een kerkklok, die een half uur gaans van u verwijderd is. Gij begrijpt misschien reeds wat ik deed? Ik begreep wel dat Raffles het hotel dadelijk zou willen verlaten en ik kon ook de deur in de binnenplaats zien, waardoor hij is heen-gegaan. Ik zag hoe hij een taxi aanriep en er insprong. Om de aandacht van de chauffeur door roepen te trekken, was de afstand veel te groot, niet echter om het nummer van de taxi op te nemen door mijn sterk vergrotende kijker, die ik zeer vaak bij mij draag, meer uit gewoonte, dan omdat ik hem zo dikwijls gebruik.

De ogen van Pina Baretta schitterden van een wraakzuchtig vuur, toen zij dicht op Dunlop toetrad en op zachte toon vroeg:

— Gij hebt dus het nummer kunnen opnemen?

— Dat heb ik, madame.

— Maar waarom zijt ge dan die auto niet aanstonds nagegaan?

— Ook hiertegen bestonden enige bezwaren, madame. Vergeet niet dat dit hotel tien verdiepingen heeft en dat de taxi zich op straat bevond. Vergeet verder niet dat de taxi, evenals alle andere huurauto's in New York in felle kleuren was geschilderd, in dit geval hemelsblauw en kanariegeel, twee kleuren, die men bij veel taxi's ziet. Het gevolg is, dat men gauw in de war raakt.

Pina Baretto wierp Dunlop een boze blik toe, maar zij zei verder niets en Dunlop vervolgde:

— Het zou volkomen nutteloos zijn geweest, de taxi te willen inhalen, maar nu ik het nummer weet, zal ik aanstonds gaan informeren. Ik telefoneer dadelijk naar alle kanten, om te weten aan welke maatschappij die wagen toebehoort, ik wacht tot de chauffeur naar zijn standplaats is teruggekeerd en ik vraag hem onmiddellijk waarheen hij de man met zijn groene voorschot heeft moeten brengen.

— En als die chauffeur een medeplichtige is?

— Dat kan ik niet geloven, madame. Het is niet zo gemakkelijk, zich hier in New York een huurauto aan te schaffen, binnen zulk een korte tijd. Overigens, het zal over een half uur wel blijken, of gij wellicht gelijk hebt. Want in dat geval bestaat het nummer van de auto natuurlijk in het geheel niet, of het moet dubbel voorkomen. En nu zal ik tot mijn leedwezen gedwongen zijn, een einde te maken aan dit aangenaam onderhoud. Ik moet nu aan het werk. Ik neem mij echter stellig voor, ons belangwekkend gesprek later te hervatten, en ik geef u de verzekering dat ik dan niemand zal toestaan ons te beluisteren.

— Dat hoop ik, zei de jonge vrouw koeltjes. Wij spraken over zaken, die inderdaad niet van belang ontbloot waren. Raffles zal er zijn voordeel mee weten te doen.

— Dat zal hij zeker, madame. Twijfel daar niet aan, hernam Dunlop bedaard. Maar het is de vraag of ik er

hem de tijd toe geef. En heb ik hem eenmaal in mijn macht, dan zult gij vreemde dingen zien gebeuren, wees daar maar van overtuigd.

Hij boog voor Pina Baretto, drukte een vluchtige kus op haar beringde hand en had een ogenblik later het vertrek verlaten.

Een minuut later stond hij in een der telefooncellen van het hotel en nog geen kwartier daarna wist hij niet alleen aan welke maatschappij de taxi behoorde, waarvan Raffles gebruik had gemaakt, maar ook de naam van de chauffeur die de auto bestuurde en de gewone standplaats.

Dunlop begaf zich naar die standplaats en wachtte daar met het geduld van een kat ruim drie uren, totdat eindelijk de langverwachte auto kwam aanrijden.

Dunlop trad onmiddellijk op de chauffeur toe, zwaaide opzichtig met een vijf dollar biljet en vroeg laconiek:

— Verdienen?

— Oké boss, say it, antwoordde de chauffeur begerig.

— Het zal heel gemakkelijk gaan. Je hebt een uur of drie geleden bij een der achterdeuren van het Madison Hotel een hotelbediende opgenomen, blootshoofd en met een overjas over een groen voorschot, nietwaar?

— Jawel, mijnheer.

— Je zult je nog wel herinneren, waarheen je die man hebt moeten brengen?

— Naar de South Street, vlak bij Brooklyn Bridge, mijnheer.

— Weet je precies waar?

— Heel nauwkeurig. Ik heb maar twee tussenritten gemaakt, ik heb het niet vergeten.

— Rijd mij zo vlug als je kunt naar dezelfde plek, maar verbaas je niet als ik een weinig veranderd zal zijn, wanneer ik je taxi verlaat; ik zit een boef achterna en ik zal mij moeten vermommen.

De wagen zette zich in beweging en stond bijna een uur later weer stil.

De chauffeur kwam van zijn zetel, stak het hoofd door het open raampje

en keek de man, die daar zat, een ogenblik wezenloos aan.

In plaats van de chic geklede, nog jonge man, zat daar een sjofel in de kleren gestoken hondsvot, wiens rosachtig haar sterk begon te dunnen en wiens donkerpaarse gelaatskleur maar al te zeer getuigde van zijn liefde voor onvermengde whiskey.

— Ik ben het. Je herkent me zeker niet?

— Dat wil ik waarachtig wel geloven, mijnheer.

— Heb je nu juist op dezelfde plaats gestopt, waar je passagier uitstapte?

— Geen centimeter verder, mijnheer.

— Heb je kunnen zien waar hij heenging?

— Hij liep de kade af, meer weet ik niet.

— Ik laat het valies in je auto staan, je brengt dat naar het Madison Hotel en laat het afgeven aan Madame Pina Barette.

Hij gaf de man wat hij verschuldigd was en nog een ruime fool, stapte snel uit en zag toe hoe de auto wegreed.

Toen keek hij eens om zich heen als iemand, die volstrekt niets te verzuimen heeft en alle tijd heeft. Hij slenterde met de handen in de zakken verder.

Hoofdstuk IV

DUNLOP WERPT DE MOLOCH DE HANDSCHOEN TOE !

Er waren juist twee dagen verlopen sinds het voorval op het dak van het Madison Hotel, toen er des nachts een geheime bijeenkomst plaats vond van een aantal stoutmoedige leden der benede van het « Kwade Oog ».

Slechts weinige uren tevoren was het plan tot de vergadering op geheimzinnige wijze aan de leden bekend gemaakt en de plek was zo goed verborgen, dat zelfs Raffles haar niet zo gemakkelijk zou weten te ontdekken.

Die bijeenkomst had plaats in de kelders van een voormalige bierbrouwerij, die op dit ogenblik verbouwd werd, daar de Amerikaanse drankwetten het onmogelijk maakten het reusachtige gebouw voor zijn oorspronkelijke bestemming te gebruiken.

De kelders waren zeer uitgestrekt, ware catacomben, thans ontdaan van de reusachtige brouwketels, met verscheidene uitgangen naar buiten, zodat een omsingeling door de politie bezwaarlijk was. De plek was bovendien goed gekozen, wijl het gebouw geheel afge-

zonderd lag en de nadering van de politieauto tijdig genoeg zou kunnen worden ontdekt.

Zij waren daar ongeveer tien minuten zwijgend bijeen, toen een der zware deuren opnieuw geopend werd en Jim Dunlop binnentrad, ditmaal het gelaat bedekt door een zwart masker, een soort van zijden kap, waarin kleine spleten voor de ogen waren vrij gelaten.

Hij was geheel alleen gekomen en niemand had hem zien verschijnen. Hij liep langzaam tussen de rijen der zwijgend bijeenstaande mannen door, tot hij een verhoging bereikt had, waarop een tafel was geplaatst, overdekt met een zwart kleed. Achter die tafel stond een enkele stoel.

Dunlop stapte op de verhoging, ging achter de tafel staan, liet zijn blikken door de geweldige kelderruimte dwalen, die slechts zeer spaarzaam verlicht was met een paar gloeilampjes en begon toen met een stem, die vreemd dof klonk onder de kap:

— Vrienden, broeders van het « Kwade Oog ». Ik heb u vanavond hier bijeen doen komen, om u te spreken over een zaak, die voor ons allen van het grootste gewicht is. Dat ik thans deze vergadering bijeenroep, in plaats van de oudste in rang onder de kapiteins, heeft een droevige oorzaak: al mijn ranggenoten zitten in de gevangenis. Gij allen weet wiens schuld dat is.

Een enkele schelle stem riep:

— John Raffles, de duivel moge hem halen!

— De naam is zoeven genoemd, ging Dunlop rustig voort. En over John Raffles zullen wij hedennacht ook spreken. De zaken kunnen onmogelijk blijven gaan zoals zij thans gaan, vrienden. Lieten wij ze op hun beloop, over een halve maand zou de bende van het « Kwade Oog » hebben opgehouden te bestaan. Raffles is niet de enige schuldige. Er is nog een man, aan wie ons Genootschap het heeft te danken, dat het ledental zo sterk gedund is en dat onze stoutmoedigste mannen in de gevangenis zuchten. De man, aan wie wij onze tegenslagen voor een groot gedeelte te danken hebben, is de Moloch. Ik zie sommigen van u schrikken, en ik kan mij dat begrijpen. Ik weet dat ik mij zelf aan het grootste gevaar bloot stel, ik weet dat ik reeds enige dagen vogelvrij verklaard ben. Kameraden, ik heb die man gezegd, dat hij ons ten verderve voert, dat zijn leiding niet deugt, dat het aan hem was te wijten, dat wij in de laatste weken slag op slag hebben verloren, zodat wij dreigen tot een voorwerp van spot in plaats van schrik te worden. De Moloch weet wie ik ben, velen uwer gissen het wellicht reeds, maar thans zult gij allen het weten.

Met een vlugge beweging vatte hij de kap die zijn hoofd bedekte bij de punt en trok ze weg, zodat zijn bleek gelaat zichtbaar werd.

De meesten bewonderden de stoutmoedigheid van deze man, die de Moloch openlijk durfde trotseren, maar evenzeer waren de meesten er voor beducht te worden betrokken bij een zaak, die slechts ten nadele van die man daar achter die tafel kon aflopen.

Want al wist niemand wie of wat de Moloch was, zijn onbeperkt gezag, zijn koelbloedigheid en zijn macht om te straffen waren maar al te goed bekend. En wie thans met die man achter de tafel één lijn trok, wie zich aan zijn zijde schaarde, die was verloren.

Dunlop scheen te zien wat er in de gemoederen der mannen omging, want hij vervolgde met stemverheffing:

— Luister goed naar mij. Van het oogenblik af, dat de Moloch u heeft aan gevoerd, hebt gij ieder oogenblik in gevaar verkeerd door de politie te worden gevangen genomen. Uw grote slagen zijn mislukt. De kas raakt ledig en er is niets in vooruitzicht om haar weer te vullen. Er zijn twee grote ondernemingen met succes bekroond, voor Raffles ten tonele verscheen en niet de Moloch, maar ik was de man, die ze bedacht en uitvoerde. Onze grootste vijand is John Raffles en wat de Moloch ook heeft gedaan om die man onschadelijk te maken, het mocht niet baten. Welnu, ik stel mij van dit oogenblik af ruitertlijk tegen de Moloch en hij zal het weten. Wie mij wil volgen, die zal ik welkom heten. En wie niet met mij zijn, die zijn tegen mij, want onzijdigheid kan ik niet dulden. En luistert nu allen goed. Wanneer ik u hier de toezegging doe, dat ik binnen twee dagen, dat wil zeggen in de nacht van overmorgen, Raffles in uw handen lever, gelooft gij dan, dat ik het waard ben om u aan te voeren, en wilt gij onder mijn bevel een betere toekomst tegemoet gaan, veel behalen, schrik en ontzetting verspreiden, gevreesd zijn in het gehele land?

Het bleef doodstil op deze vragen, zo zeer had dit onverwachte aanbod de bandieten verrast. Maar reeds zag Dunlop op hun gelaat, dat het pleit ten halve gewonnen was.

De bandieten schenen elkaar met de blik te raadplegen, mompelden toen zacht enige tijd onder elkaar en toen trad hun woordvoerder naar voren en begon:

— Noem ons eerst uw naam.

— Ik heet Jim Dunlop.

— Welnu dan, Jim Dunlop, wij willen u aanstonds voorstellen, hier een

stemming te houden. Er zijn er hier velen, die u willen volgen, als gij er inderdaad in slaagt, Raffles in onze macht over te leveren, of hem te doden en ons de onomstotelijke bewijzen leveren, dat het inderdaad onze doodsvijand is, die gij uit de wereld hebt geholpen. Thans reeds moet het uitgemaakt worden, wie degenen zijn, die u zelfs in dat geval niet zouden steunen. Ik geloof reeds nu te mogen zeggen, dat het er slechts zeer weinigen zullen zijn.

— Wilt gij een geheime stemming? vroeg Dunlop.

— Neen, zeker niet. Zij moet openbaar zijn. Wij moeten aanstonds weten wie met en wie tegen u zijn.

— Laat al degenen, die zullen weigeren de bevelen van de Moloch op te volgen ter rechterzijde van deze tafel gaan staan, de overigen links. En laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik tegen die laatsten nog geen wrok koester, zolang zij mij althans niet in de wielen rijden. Maar wee hun, als het ook maar in het minst mocht blijken, dat zij tegen mij optreden. Mij bij de Moloch verraden kunnen zij niet, want die weet reeds zeer goed wat hij aan mij heeft. En nu de stemming.

Onmiddellijk had er een grote beweging plaats onder de ongeveer zestig aanwezigen, maar na een paar minuten was het weer rustig en toen bleek het, dat bijna de gehele vergadering op de hand was van de man, die zo stoutmoedig zijn gelaat vertoonde en die, als hij hun aanvoerder werd, aan alle geheimzinnigheid een einde zou maken.

Links stonden slechts vier mannen, bleek en zwijgend.

Dunlop keek die vier mannen beurte- lings scherp aan, als om zich hun trek-

ken goed in het geheugen te prenten en zei toen langzaam:

— Ik dank u, vrienden, voor dit grote bewijs van vertrouwen. Deze vier mannen echter zal ik zeer waarschijnlijk als mijn vijanden moeten beschouwen.

Een van de vier mannen trad naar voren en sprak:

— Gij zijt niet in het bijzonder onze vijand, Jim Dunlop, gij zijt de vijand van de Moloch, en daarom kunnen wij onmogelijk voor u werken. Wij hebben de Moloch trouw gezworen en wij willen onze eed onder geen enkele voorwaarde breken, zelfs al zoudt gij er inderdaad in slagen, Raffles te overmeesteren of onschadelijk te maken, hetgeen wij wensen te betwijfelen.

Maar Dunlop haalde de schouders op en zei onverschillig:

— Ik ben fatalist, goede vriend. Staat het in de sterren geschreven, dat ik morgen moet sterven, dan zal ook geen aardse macht dat beletten. Waarom zou ik mij dan bekommerd maken? Maar dat zeg ik u, als ik morgen gedood zou worden, dan zou Raffles ongehinderd kunnen voortgaan met ons te vernietigen, en het onvermijdelijke gevolg zou zijn, dat de bende van het «Kwade Oog» binnen enkele weken zou hebben opgehouden te bestaan. Want ik weet waar Raffles zich bevindt.

Op deze woorden liep er nog haastig een man van het kleine groepje van vier over naar de rechterzijde, terwijl hij uitriep:

— Als dat zo is, dan zijt gij zo buitengewoon knap, dat ik mij bij u voeg. Wij moeten de beste mannen aan het hoofd hebben en geen sufferds.

Hoofdstuk V

DE OVERVAL

Er waren twee dagen verlopen sedert de nachtelijke bijeenkomst in de verlaten bierbrouwerij had plaats gehad en in die twee dagen had Jim Dunlop gelegenheid in overvloed om bij zichzelf het feit te constateren, dat hij het voorwerp van de grootste belangstelling van de kant van de Moloch was, want in die twee etmalen was er even zoveel keren een aanslag op zijn leven gepleegd; de eerste maal tijdens het uitgaan van de Opera, toen er uit een huurauto, die daarop bliksemsnel wegreed, een revolvershot op hem werd gelost, dat hem miste, maar daarentegen een jonge vrouw, die achter hem liep, ernstig aan de schouder verwondde, en de tweede keer tijdens een roeitocht in de Pelham Bay, ten Zuiden van New Rochelle, toen Dunlop geheel alleen in zijn giek ging roeien en midden op de eenzame plas moest ervaren dat zijn boot plotseling volliep, zodat hij waarschijnlijk verdronken zou zijn, als niet door een groot toeval juist een sleepbootje gepasseerd was, dat hem oppikte.

Zijn fatalisme deed hem boven dergelijke futilliteiten verheven zijn.

Het eerste geval was natuurlijk niet

onopgemerkt gebleven en de politie deed natuurlijk onderzoek naar de dader en de auto, waarin hij had plaats genomen, maar geen van beide werden teruggevonden en daar Dunlop zelf er zich wel voor wachtte, aan de politie te vertellen, dat het schot op hem gemunt was, zo neigden de heren van de politie tot de overtuiging, dat het schot wel degelijk bedoeld was op de mooie jonge vrouw en waarschijnlijk was afgevuurd door een of andere bedrogen minnaar.

Wat de tweede aanslag betreft, de directie van de Roei- en Zeilvereniging en ook de politie-autoriteiten dachten hier eenvoudig aan een ongeluk en Dunlop liet hen kalm in die overtuiging. Hij wist wel, dat hij zichzelf allicht beter zou kunnen verdedigen, dan de agenten van politie het zouden kunnen doen.

* * *

Het was omstreeks één uur in de nacht toen er een middelmatig grote politieauto de kade aan de East River kwam oprijden en stopte op ongeveer tachtig meter afstand van het oude,

smalle huis, waar Raffles, Charles Brand en James Henderson nog altijd woonden.

Uit de auto stapten vijf agenten, terwijl de zesde achter het stuurwiel bleef zitten.

Een hunner had de rang van sergeant, zoals uit de gele band om zijn mouw bleek en die sergeant was Jim Dunlop, goed vermomd, terwijl de agenten sluwe en sterke bandieten waren, die hij uit de schranderste en bekwaamste van zijn makkers had gerecruiteerd.

Het was reeds volkomen stil en duister in deze straat, waar overdag het leven van de arbeid kookte en bruiste.

Dunlop nam zijn makkers, die, evenals hij, in uniform waren, een weinig terzijde, in de duisternis van een inrijpoort en fluisterde:

— Geeft nu goed acht. Jullie revolvers zijn geladen, nietwaar? Ik zal je nu nogmaals, in het kort de toestand uiteenzetten. Raffles en zijn speciale vriend slapen in één kamer en in een kleinere kamer daarnaast, dat er geen verbinding mee heeft, maar met een afzonderlijke deur op het gangetje uitkomt, slaapt die zwaargebouwde kerel, die mij onbewust op zijn spoor heeft gebracht. Allereerst moet de deur van die tweede slaapkamer gebarricadeerd worden, zodat die reus zijn vriend Raffles niet aanstonds ter hulp kan snellen. Dan dringen wij het slaapvertrek binnen...

De mannen kwamen weer te voorschijn en gingen haastig te voet verder, tot Dunlop stilstond voor de smalle deur van het oude huis, waar, zoals hij na tijd van speuren, geduldig als een kat, ontdekt had Raffles en zijn vrienden sedert enige dagen woonden, vermomd als havenarbeiders.

Hij haalde een uitstekend nagemaakte sleutel uit zijn zak, die, dik met vet ingesmeerd, geruisloos in het slot van de buitendeur draaide.

De deur ging open en snel slopen alle mannen het huis binnen.

Dunlop ontstak zijn zaklantaarn en het dansende licht wierp een rossig schijnsel op de muren, waarvan de kalk met grote blokken had losgelaten en op

de smalle trap, die, bijna vlak voor hem, naar de eerste verdieping voerde.

Hij legde zijn vinger op de lippen, bleef een ogenblik in luisterende houding staan en begon toen de smalle trap te beklimmen, na zich te hebben overtuigd, dat zijn browning zich onder het bereik van zijn hand bevond.

Het moet erkend worden, dat hij zich uitstekend had vermomd, want niemand zou in deze politie-sergeant met zijn grof gezicht en zijn borstelige wenkbrauwen de slanke bonvivant van weleer herkend hebben, die zich met buitengewone élégance wist te kleden.

Zonder dat de treden ook maar in het minst kraakten, sloop Dunlop naar boven en de anderen volgden hem op de voet.

Zij stonden nu dicht opeengedrongen in de duistere, smalle gang, waarop twee deuren uitkwamen.

Dunlop wees op een van die deuren en vervolgens op een stapel zware planken, splinternieuw, die in een hoek van de gang stonden, en die blijkbaar gebruikt moesten worden om een vloer in het oude huis te vernieuwen.

Twee van de gewaande agenten slopen op die planken toe, namen er een paar af en zetten ze behoedzaam, zonder enig leven te maken, zodanig in schuine houding tegen de deur van de kleine kamer, die naar buiten openging, dat het ondereinde van de planken rustte tegen de spijlen van de trapleuning.

Het zou wel een buitengewoon sterk man moeten zijn, die er in zou kunnen slagen, de deur in de eerste tien minuten te openen.

Dunlop had ongeduldig toegekeken, met de revolver in de vuist, en toen alles gereed was, wenkte hij zijn mannen en wees er drie aan, stevig gebouwd, waarop hij op de tweede deur wees, die er zwak en wrak genoeg uitzag, met haar verveloos dun paneel.

De drie mannen namen een aanloopje, zo ver de breedte van de gang het veroorloofde en wierpen zich toen uit alle macht tegen de oude vermolmd deur.

Reeds bij de eerste schok braken hengels zowel als slot af en met de over-

blijfselen mee stortten de vier mannen zich naar binnen.

Maar zij hadden ternauwernood tijd om rond te kijken, want er gebeurde onmiddellijk iets, waarop zij stellig niet gerekend hadden.

Onder hun voeten bewoog zich een groot gedeelte van de vloer en nog voor zij zich ergens aan hadden kunnen vastgrijpen, vielen zij als het ware door het havenloze vloerkleed heen en belandden van een hoogte van ongeveer drie meter in het daaronder gelege vertrek.

Het komt zelden voor, dat iemand zich bij zulk een onverwachte luchtreis bekommert om de voorwerpen, die hij in zijn hand heeft en zo gebeurde het dan ook, dat, toen de vier bandieten beneden aankwamen, hun revolvers naar alle richtingen vlogen.

Zij zelven lagen met vrij ernstige kneuzingen, schrammen en bullen, maar overigens volkomen bij kennis, op de vloer van rode tegels der keuken, en toen het onmiddellijk daarna licht werd, zagen zij drie mannen om zich heen staan, zo goed gewapend als het maar kon en glimlachend op hen neerziende.

Aan de zware scharnieren schommelden nog steeds het grote luik, waardoor de vier mannen waren heengevallen.

— Wel, mijnheer Dunlop, begon een van de drie mannen, sta mij toe dat ik mij voorstel. Ik ben Raffles, naar wie gij zo ijverig hebt gezocht, wel wat al te ijverig, naar gij nu zelf zult moeten toestemmen. Men kan dergelijk werk ook al te goed doen. Het is niet verstandig, in een buurt als deze, zoveel te vragen en het is nog veel onverstandiger, zo overhaast een wasafdruk van een slot te nemen, dat er kleine stukjes was aan blijven kleven. Gij hadt moeten bedenken, dat het een oud en roestig slot is, ruw van oppervlakte, en dat houdt de was altijd meer vast dan een nieuw en glad. Uw plan is, om het maar rondweg te zeggen, jammerlijk mislukt. Het is in het water, of beter gezegd in de keuken gevallen. Gij hebt mij ruimschoots tijd gegeven om dat aardige luikje in de vloer van mijn ka-

mer aan te brengen en het was gister nacht zelfs al klaar; toen zaten wij hier, evenals nu, aan het vinketouw, gereed om u te ontvangen. Zoekt gij naar uw revolver? Een van mijn vrienden heeft het kostbare wapen reeds opgeraapt; gij behoeft u nergens over ongerust te maken.

Dunlop was langzaam overeind gekomen, met een stekende pijn in de enkel; hij begreep dat hij dat lichaamsdeel verstukt moest hebben.

Hij wierp een blik op Mortimer, die zijn gekneusde ribben wreef en kreunend in een hoek zat.

Het drong aanstonds tot hem door, dat iedere poging om nu nog zijn plannen uitvoer te brengen, volkomen nutteloos zou zijn.

De revolvers waren reeds verdwenen en met hun messen zouden zij tegen deze goed gewapende mannen niets kunnen uitrichten, waarvan er een krachtig genoeg was om het tegen een half dozijn tegenstanders te kunnen opnemen.

Raffles had op zachte toon enige woorden in een voor de bandieten onbegrijpelijke taal tot Henderson gesproken en in een oogwenk waren de vier bandieten stevig gekneveld en geboeid.

Daarop verliet de reus voor een ogenblik het vertrek en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of hij kwam weer binnen, achter zich aanslepend een vormeloze gedaante, die hij op de grond liet vallen, met de woorden:

— Dat was de man, die op schildwacht stond, sir. Hij wilde schreeuwen, maar dat hadt gij verboden en dus...

— En dus zal deze man wel goed zijn voor het ziekenhuis, moet ik vrezen, vulde Raffles de zin aan. Nu nog de man, die op de auto heeft moeten passen, naar ik denk, en dan hebben wij de gehele fraaie verzameling bijeen.

Raffles keek een ogenblik neer op zijn gevangenen en zei toen half binnensmonds:

— Heb ik er goed aan gedaan, de laatste kapitein, de man, die zich tot taak had gesteld de Moloch te ontdekken, onschadelijk te maken? Zou het hem zelf misschien niet beter gelukt

zijn dan mij? Wie weet, maar het zou wellicht zeer lang geduurd hebben en ik heb niet veel tijd. Nu, wij hebben hem nu eenmaal en het is zonde, hem weer te laten ontsnappen. In hem verliest de bende in ieder geval een zeer bekwaam leider. Ik geloof dat ik tevreden kan zijn over deze avond. Nu nog de chauffeur, dan behoeft de Moloch in het geheel niet te weten wat hier is voorgevallen, tenminste wanneer hij niet alwetend is, wat wij nu maar niet zullen aannemen en misschien is het mogelijk, hem daardoor te verschalken.

— Maar hoe komen we, zonder opzien te baren, bij de auto, zonder dat de chauffeur argwaan krijgt? vroeg Brand op zachte toon.

— Dat is al heel eenvoudig; daartoe hebben wij niets anders te doen dan onze eigen uniformen aan te trekken, die van politieagent. Mijn brigadiersuniform komt nu uitstekend te stade. Vluggen wat, anders krijgt de kerel misschien argwaan en rijdt weg, om aan de anderen te gaan vertellen, dat hier alles mislukt is.

Brand klom haastig de trap op en keerde terug met een stapel uniformen, welke Raffles en zijn makkers snel aanschoten.

De drie mannen overtuigden zich nog eens snel, dat hun gevangenen goed gebonden waren en traden toen gezamenlijk naar buiten.

Op enige afstand konden zij de politieauto duidelijk zien staan.

Raffles hief de hand op en wenkte de chauffeur driftig om naderbij te komen.

De man, die duidelijk de drie uniformen in het licht van zijn koplampen moest kunnen onderscheiden, aarzelde geen ogenblik, maar startte onmiddellijk zijn motor.

Hij meende klaarlijk stellig, dat de aanslag gelukt was en dat Dunlop zijn gevangenen levend wilde wegvoeren.

Enige seconden later stopte de grijze wagen voor het vervallen huis en de chauffeur had ternauwernood het stuurwiel losgelaten, of Henderson, die vlug om de auto was heengelopen, greep hem in de nek en tilde hem, alsof hij een zuigeling was, uit de auto, om hem vervolgens snel het huis binnen te trekken.

De deur werd gesloten en in de donkere gang spartelde de chauffeur nog even in de geweldig sterke armen van Henderson, maar toen hij bemerkte, dat hij zich even goed tegen een ijsbeer had kunnen verweren, gaf hij de strijd op.

Op dat ogenblik klonk de zachte stem van Henderson, die zeer verbaasd zei:

— Zoudt gij niet even licht willen maken, mylord, ik geloof...

— Wat geloof je dan eigenlijk, James, vroeg Raffles, terwijl hij zijn zaklantaarn deed ontgloeien.

— Ik weet niet of ik het bij het rechte eind heb, mylord, maar deze man lijkt verbazend veel op een vrouw. Het voelt alles zo week aan.

Henderson drukte zich wellicht een beetje zonderling uit, maar een seconde later bleek het overvloedig, dat zijn veronderstelling juist was.

Toen Raffles met een snelle beweging de chauffeur de pet van het hoofd gerukt had, viel diens ravenzwart hoofdhaar in lange krullen over zijn hoofd en schouders.

Voor hen stond Pina Baretta, de vrouw die zijn ondergang gezworen had.

Hoofdstuk VI

DE TELEPATE

De jonge vrouw keek Raffles met doodsbleek gelaat en fonkelende ogen aan en trachtte enige woorden te stamelen, maar zij kon niets anders voortbrengen dan een sissende klank.

Raffles nam haar een ogenblik zwijgend op en zei toen:

— Ik heb dus eindelijk het voorrecht persoonlijk kennis te maken met de schone vrouw, die het op mijn leven voorzien heeft. Wees zo goed binnen te treden.

Raffles had de deur van de voorkamer reeds geopend en liet Pina Baretta binnengaan, maar niet dan nadat Henderson zorgvuldig de zakken van haar uniform had onderzocht en die grondig geledigd had, waarbij hem een kleine, geladen browning, een vlijmscherpe dolk een uitstekend nagemaakte politieaanstelling en nog enige andere voorwerpen in handen vielen.

De mannen traden tegelijk met haar binnen, juist toen Dunlop zich tot het uiterste inspande om zich te bevrijden van de touwen, waarmede zijn armen en voeten gebonden waren; een poging die volkomen nutteloos was.

Een gloeiend rood overdekte zijn gelaat, toen hij zijn medeplichtige zag binnentreden en hij beet zich de lippen ten bloede.

De jonge vrouw keek vol verachting op de gebonden misdadigers neer, wierp toen een blik op het grote luik, dat nu roerloos hing, bevestigd aan vier zware scharnieren en zij begreep onmiddellijk de samenhang.

Langzamerhand begon het tot de avonturierster door te dringen, dat die man onoverwinnelijk was en beschikte over krachten, waartegen die van de bende niet waren opgewassen.

Er verscheen zelfs iets als bewondering op haar bleek gelaat, toen zij die man aankeek, die daar zo rustig zijn sigaret stond te roken, alsof hem de zaak in het geheel niet aanging en zo volkomen in zijn rol opgaande, dat stellig iedereen hem voor een brigadier van politie had gehouden.

Hij deed nu een stap naar voren en begon weer:

— Ik kan u slechts over een ding mijn leedwezen betuigen, madame, en dat is dat mijn grote vriend hier u wellicht een weinig hardhandig heeft aangevast, menende dat hij met een man te doen had. Wij konden ook niet voorzien, nietwaar, dat die kleine, blanke handjes zulk een zwaar voertuig als een politieauto konden besturen.

— Het heeft niets te bedulden, zei de jonge vrouw kortaf. Zeg mij liever roud-

uit wat gij voornemens zijt thans met mij te doen.

— Uw vraag brengt mij een weinig in verlegenheid, madame, dat wil ik niet ontkennen, antwoordde Raffles. Natuurlijk laat ik u niet vrij, dat begrijpt gij wel. Het is ook geen gewoonte om tijgers en luipaarden los te laten lopen. Zoudt gij geneigd zijn, op een paar vragen te antwoorden?

— Dat zou ik haast niet denken, antwoordde de jonge vrouw spottend. Maar gij kunt het allicht proberen.

— Hebt gij persoonlijk met de Moloch gesproken, toen hij u op mij afzond?

— Dat moest gij zelf beter weten. Neen, ik heb hem niet gezien. Als gij dat soms dacht, kom daar dan weer van terug. Trouwens, al was het zo geweest. Gij denkt toch zeker niet, dat ik u hem noemen zou?

— Misschien niet met uw wil, madame, begon Raffles langzaam. Maar...

Toen hield hij plotseling op en vervolgde:

— Uw beroep is immers medium? Gij zijt telepate? Gij treedt op met een Indiër in het Faladium Theater?

— Dat weet iedereen hier in New York, antwoordde Pina Baretta kortaf. Ik behoef er dus geen geheim van te maken.

— Dat begrijp ik, hernam Raffles rustig. Ik vroeg het ook eigenlijk met de bedoeling om te weten, of gij dat beroep slechts als een grapje uitoefent of in ernst. Er wordt heel wat bedrog gepleegd op dat gebied, madame.

Raffles was onder het spreken dicht op haar toegetreden en keek haar diep in de pupillen van de grote, glanzend zwarte ogen.

Zij trachtte de blik af te wenden, maar het was alsof haar ogen onweerstaanbaar tot de staalgrijze van Raffles werden getrokken. Deze wendde zich dadelijk glimlachend af en zei half voor zich heen:

— Ik heb het al gezien. Ik geloof niet, dat gij het voor de grap doet; gij moet een uitstekende telepate zijn, al beschikt gij zelf over een grote dosis wilskracht. En nu zullen wij eens beraadslagen wat

wij met u zullen doen. Gij moet wel begrijpen, dat ik u werkelijk in de eerste dagen niet kan laten gaan en gij zult dus wel een gedwongen verblijf onder mijn dak moeten aanvaarden. Maar niet hier. Wat uw medeplichtigen betreft, zij worden over tien minuten door de politie afgehaald, en ditmaal door de echte. Steek uw haar weer op, wat ik u verzoeken mag, en zet uw pet op. Op mijn woord van eer, in andere omstandigheden zou ik zeggen dat gij er uitziet om te stelen.

Raffles was reeds naar het telefoon-toestel gelopen en hij meldde zich nu bij de dichtsbijzijnde politiepost, aan welke hij, zonder iets te verzwijgen, tot in bijzonderheden alles mededeelde wat er geschied was.

Toen werden de banden van de gevangenen nog eens extra stevig aangehouden, zij werden ieder op een andere plaats van het huis neergelegd en daarop vertrokken Raffles en zijn beide metgezellen in gezelschap van Pina Baretta, die sprakeloos was van woede en wraakzucht, maar die zich zonder tegen te streven door Henderson naar de wachtende auto liet brengen.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats en juist toen de auto aan het einde van de straat gekomen was, klonk achter de vluchtelingen de claxon van de politieauto, die de gevangenen bandieten kwam afhalen.

Brand had aan de andere zijde naast de gewaande politiechef plaats genomen en Pina Baretta deed zelfs geen poging om te vluchten, omdat zij wel wist dat dit volkomen nutteloos zou zijn.

De beide mannen hadden haar namelijk heel galant een arm gegeven, maar het waren stevige armen en bij de minste beweging, welke zij maakte, voelde zij hun druk.

De rit duurde bijna een uur en de hemel begon zich in het Oosten reeds lichter te kleuren; de auto had de wereldstad achter zich gelaten, toen zij eindelijk stopte voor een klein huis in de voorstad Jamaica, door een goed onderhouden tuin omgeven en dat geheel afgezonderd lag.

Want men was hier in een villawijk, waar alle huizen zeer ruim uiteen waren gebouwd.

Nog voor de jonge vrouw er aan kon denken door schreeuwen de aandacht te trekken, was zij reeds het huis binnengevoerd.

Zij bemerkte dat alle luiken van het huis hermetisch gesloten waren en er drong dan ook geen enkel lichtstraaltje naar buiten door, toen Brand, die vooruit was gelopen, het elektrische licht ontstak, eerst in de vrij brede vestibule, vervolgens in een zijkamer.

Toen zij allen in die kamer verzameld waren en Raffles de deur gesloten had, schoof hij zijn gevangene een stoel toe en begon op ernstige toon:

— Nu zullen wij eens praten, madame. Gij moet wel begrijpen, dat ik onverbiddelijk ben waar het de bestrijding van het « Kwade Oog » betreft.

— Zijt gij zelf een heilige? wierp de avonturierster hem honend tegen.

— Dat scheelt zeker niet veel! liet dreigend de zware stem van Henderson zich horen. Wou jij het sons tegenspreken, slang?

— Stil, James! legde Raffles hem streng het stilzwijgen op. Bedenk dat je tegenover een vrouw staat, en ene, die in onze macht is nog wel.

De reus trad beschaamd terug, terwijl hij mompelde:

— Ik zal niet meer zeggen dan dat zij karonje is, mylord, maar laat zij dan ook niets meer van u zeggen. Zij kent u immers volstrekt niet.

Raffles had zich echter reeds weer tot zijn gevangene gewend en vervolgde:

— Mijn vriend heeft voor een deel gelijk. Gij kent mij inderdaad niet. Toch zou ik mij niet gaarne voor een heilige uitgeven, dat begrijpt gij zelf wel. Intussen is er toch, naar ik meen, wel enig verschil tussen onze methodes. Als gij ooit van John Raffles gehoord hebt, dan moet gij ook gehoord hebben van de wijze, waarop hij het geld onder de behoeftigen brengt, dat hij aan anderen, rijkeren, ontsteelt. Waartoe dient echter het geld dat gij rooft? Tot voldoening van uw eigen lusten, om te kunnen spelen, om allerlei uitspattingen te

kunnen betalen. Onvruchtbaar is 't geld dat gij steelt. En uw middelen dan. Gij rooft niet alleen, gij moordt. Arme, onschuldige meisjes scheidt gij van hun ouders en nog nimmer hebt gij een ogenblik gearzeld om lieden te doden, ja zelfs afschuwelijk te martelen, die weigerachtig bleven, aan uw eisen te voldoen. En niet alleen de rijken besteeft gij; velen uwer beroven arbeiders, die juist hun loon ontvangen hebben, of zij overvallen en doden arme wisselopers. Bah, hoe laaghartig is dat alles. Hoe ordinair en laag bij de grond. Wel, is het te verwonderen, dat ik uw bende bestrijdt waar en wanneer ik slechts kon? En daar zal ik mee blijven doorgaan, zolang ik hier ben en zolang er nog een ademdocht in mij is. Het toeval bracht mij naar Amerika, ik vond er uw afschuwelijke bende ten derde male herleefd, en ik zweer, dat ik niet naar Londen zal terugkeren, voor ik haar met wortel en tak zal hebben uitgeroeid.

— Het is vermakelijk, u de moraal te horen prediken. Geloofst gij dat het enige indruk op mij maakt?

— Een indruk heb ik van mijn woorden volstrekt niet verwacht, madame, hernam Raffles koeltjes. Ik begreep wel, dat gij niet de persoon zijt om u te willen verbeteren. Niet daarom zei ik dit alles. Ik zei het slechts, om u duidelijk te maken, waarom ik uw vijand ben en zal blijven. En nu ter zake. Gij hebt mij zoeven verzekerd, dat de Moloch u nimmer persoonlijk heeft bezocht. Blijft gij daarbij?

— Daar blijf ik bij.

— Hoe werd u dan de hoodschap bezorgd, dat gij u ter beschikking van de bende moest stellen, om mij door uw schoonheid in uw netten te lokken?

— Op die vraag weiger ik te antwoorden.

— Ik had natuurlijk niets anders verwacht, hernam Raffles bedaard. Misschien bedenkt gij u nog wel eens. En zo niet, dan zijn er wellicht middelen om u tegen uw zin aan het praten te brengen.

— Dan zult gij lang werk hebben, hernam de jonge vrouw spottend. Niets

zult ge van mij vernemen, dat zweer ik u.

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, madame, dat gij ijdelijk zweert, hernam Raffles uit de hoogte. Maar thans genoeg hierover. Gij zult thans wel behoefte hebben aan slaap, evenals wij. Over een uur zal het volop licht zijn, en wellicht wordt het een zeer drukke dag. Wij zullen u thans naar de kamer brengen, die wij voor u hebben bestemd. Volg ons.

Hij liep vooruit, Pina Baretto volgde hem met gebogen hoofd en Brand en Henderson sloten de stoet.

Zij hielden pas weer stil, toen zij de bovenste verdieping bereikt hadden, waar Raffles een zware deur opende, voorzien van een sterk slot en twee zware, blijkbaar nieuwe grendels.

Hij wees er glimlachend op en zei:

— Gij ziet dat wij reeds op dergelijk bezoek gerekend hebben. Ik had dit huis reeds vier dagen te voren gehoord en daar ben ik nu zeer verheugd over. Gij bevindt u hier in een kamer op de bovenste verdieping, maar ik ben zo vrij geweest, het raam te laten dichtmetseten. Gij mocht 't eens in uw hoofd krijgen te gaan schreeuwen. Treed binnen, wat ik u verzoeken mag.

De jonge vrouw ging binnen en keek rond in het vertrek, dat er zeker niet uitzag als een zolderkamertje.

Het was ruim, er lag een dik, smyrna kleed op de grond, er stonden enige fraaie meubelen, een vaste wastafel, een fraal houten ledikant en op een klein buffet stonden borden en glaswerk, een fles wijn en allerhande koude spijzen en vruchten.

In een hoek bevond zich een electrisch oventje, dat daar blijkbaar pas was neergezet en in een andere stond een boekenkastje met de nieuwste romans van de beste schrijvers.

Ja, zelfs had Raffles eraan gedacht, de laatst verschenen nummers van een der meest gelezen modebladen goed zichtbaar op een kleine tafel te doen neerleggen, verder een kapspiegel, toiletartikelen en wat een jonge, schone vrouw in de eenzaamheid meer kan wenssen.

— Wat dunkt u ervan, madame? vroeg hij na enige ogenblikken.

— Gij zijt altijd onze vijand geweest, John Raffles, maar... ik heb niettemin spijt van wat ik zoeven zei; gij zijt een gentleman, dat valt niet te loochenen. Ge schijnt er dus wel vast op gerekend te hebben, dat gij hier een vrouw zoudt gevangen houden?

— Niet een vrouw, madame, neen, speciaal u hoopte ik als gevangene hier te kunnen huisvesten, antwoordde Raffles op een toon van uitgezochte hoffelijkheid. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat het mij leed doet, dat ik u van uw vrijheid moet beroven gedurende enige dagen, maar de noodzaak dwingt mij. Ik heb daar zeer bepaalde redenen toe. Voor het overige heb ik alles gedaan wat in mijn bereik was, om u dit gedwongen verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. Gij ziet hier de knop van een electrische schel, waarop gij slechts even hoeft te drukken, wanneer gij het een of ander wenst. Ik hoop natuurlijk dat gij van die schel geen misbruik zult maken. Een ding spijt mij natuurlijk zeer, madame, ik wist niet dat ik u in mijn macht zou krijgen, terwijl gij als man gekleed waart. Ik zal morgen echter aanstonds om uw kleren laten sturen. Intussen zult gij met deze peignoir wel genoegen willen nemen. Maar voor gij u ter ruste begeeft, zal ik u tot mijn leedwezen nog enkele minuten moeten ophouden; ik heb onder vier ogen iets met u te bespreken, iets van groot gewicht.

Onmiddellijk verlieten Henderson en Brand op deze wenk het vertrek, sloten de deur en bleven in de gang wachten.

Pina Baretto had reeds de politiepet afgezet en wederom golfdem haar lange zwarte haren vrij langs hals en schouders. Raffles erkende het volmondig, dat hij zelden een vrouw van zulk een volmaakte schoonheid had gezien.

Raffles was intussen tot voor haar getreden en keek haar, met wijdgeopende ogen strak aan. De jonge vrouw scheen dadelijk te begrijpen wat hij voornemens was en trachtte haar blik

af te wenden, maar het was reeds te laat.

Onweerstaanbaar boorde zich de blik van Raffles in de hare en zij moest hem aanzien, zij moest, ondanks zichzelf.

Enige seconden bleven zij zo doodstil tegenover elkander staan en toen vroeg Raffles op zachte, doch doordringende toon:

— Gij kunt uw blik niet meer afwenden, nietwaar?

— Neen, antwoordde zij eenvoudig.

— Ik dacht het wel, mompelde Raffles voor zich heen. Zij is een buitengewoon vatbaar medium; binnen een paar seconden zal zij niet meer weten dat zij bestaat.

Hij bleef haar strak aanzien en beval toen:

— Ga op die stoel zitten.

Achteruit lopend, de blik steeds geketend aan die van Raffles, trad de jonge vrouw langzaam naar een stoel toe en ging er met het gebaar van een opgewonden speelgoedpop op zitten.

Raffles was haar langzaam gevolgd en toen hij weer voor haar stond en enige passes had gemaakt met beide handen sliep het medium reeds.

Raffles overtuigde zich onmiddellijk dat zij hem niet bedroog, door zeer snel de hand een paar malen voor haar ogen te bewegen, waarbij zelfs haar wimpers niet trilden en vroeg toen:

— Gij verstaat mij immers?

— Zeer goed.

— Waar bevindt gij u thans?

— Ik weet het niet.

— Slaapt gij?

— Ik slaap, omdat gij het wenst.

— Zult gij mij antwoorden op mijn vragen?

— Dat moet wel.

— Luister dan goed. Kent gij de Moloch?

— Ik heb hem nooit gezien.

— Hoe hebt gij de boodschap gekregen om mij in uw macht te brengen?

— Door toedoen van Ram Doulach.

— Wie is dat?

— Dat is de Indiër, met wie ik in het Paladium optreed.

— Hij is dus lid van de bende?

— Ja.

— Bekleedt hij een hoge rang?

— Zeer hoog. Hoger dan die van alle kapiteins. Het is de enige, die het gelaat van de Moloch onbedekt heeft gezien.

— Had hij dus de boodschap ontvangen?

— Ja.

— Op welke wijze?

— Door een telegram in code.

— Waar woont die Indiër nu?

— In het Madison Hotel.

— Zijt gij reeds lang met hem in contact?

— Sedert enige maanden. Ik leerde hem kennen in Monaco, waar ik optrad als gedachtenlezeres. Hij zag onmiddellijk dat ik een voortreffelijk medium was.

— Bedriegt gij het publiek dus niet?

— Geenszins. Hij is een uitnemend hypnotiseur; ik geloof werkelijk dat hij over bovennatuurlijke macht beschikt.

— Dat zullen wij morgennacht eens onderzoeken, bromde Raffles voor zich heen.

Hij blies haar zacht op de ogen, maakte opnieuw een strijkende beweging met beide handen terzijde van het hoofd van de gehypnotiseerde vrouw en wendde zich toen af.

Een paar seconden later ontwaakte zij.

Zij wreef zich de ogen uit, wierp een versufte blik om zich heen en riep toen verschrikt en toornig:

— Gij hebt mij gehypnotiseerd.

— Ik ben zo vrij geweest, madame, maar ik verzeker u, dat gij mij maar zeer weinig hebt gezegd, waaraan ik iets heb. En nu mag ik u werkelijk niet langer uw nachtrust onthouden. Morgen krijgt gij uw kleren en ik hoop oprecht, dat ik u spoedig kan vrijlaten.

Vijf minuten later sliep zij vast.

Hoofdstuk VII

DE MOLOCH

Pina Baretti kon nauwelijks een kwartier geslapen hebben, toen zij plotseling wakker schrok.

Zij had enig gerucht gehoord, zo onbestemd, dat zij er de aard onmogelijk van kon bepalen, maar dat toch zo sterk was, dat het haar moest hebben gewekt.

Zij ging overeind zitten, volstrekt niet ontsteld, maar toch met alle zenuwen gespannen.

Het was nu volkomen stil, maar toen zij even aandachtig geluisterd had, begon het gerucht opnieuw.

Het kwam niet van de zijde van de deur, maar het leek wel van de kant van een der wanden te komen.

Onhoorbaar liet de jonge vrouw zich van het bed glijden, wikkelde zich in de peignoir en ging op de tast naar de schakelaar van het electriche licht, want het was volkomen duister in het vertrek.

Een ogenblik stond zij tegen het felle licht te knippen, dat zo plotseling die tastbare duisternis had vervangen en toen luisterde zij opnieuw met grote aandacht.

En nu kon zij ook de aard van het zachte geluid bepalen; het klonk als het krassen van een of ander scherp voorwerp over een steen.

Haastig wendde zij zich om en ging naar de kant, vanwaar zij het geluid duidelijk had gehoord.

Het raam was weliswaar toegemetseld maar een stukje van het kozijn en van de raamposten was nog duidelijk te zien.

De vers gemetselde bakstenen waren bedekt door een fraai bewerkte wollen doek en toen Pina deze lap terzijde

sloeg, zag zij juist door een der voegen het scherpe lemmet steken van een soort beitel, die juist op dat ogenblik aan de andere kant werd teruggetrokken.

Een ogenblik daarna klonk het krasende geluid opnieuw en even later kwam het staal van de beitel opnieuw te voorschijn terwijl, wat kalkgruis op het hout van de vensterbank viel.

Er viel niet meer aan te twifelen: iemand had haar spoor kunnen volgen en men kwam haar thans bevrijden.

Dat een van Raffles's vrienden dit zou doen was natuurlijk te dwaas om er bij stil te staan; het moest iemand zijn, die de auto had kunnen volgen, maar wie dat was en hoe dat laatste mogelijk was geweest, dat ontging haar volkomen.

Zij stond daar met kloppend hart stil en zag toe, dat een baksteen in het midden van het dichtgemetselde raam zich begon te bewegen en toen zeer langzaam en voorzichtig uit het gat werd getrokken.

Zij verwachtte enig gerucht van brekend glas te horen, maar toen bedacht zij, dat zij het gehele raam, dat uit de sponning was genomen, zoeven in een hoek van het vertrek had zien staan.

En terwijl zij dit nog overwoog, klonk er aan de andere kant van de kleine opening een zachte stem, die fluisterde:

— Ik ben het, Pina, Ram Doulah. Help mij bij het wegruimen der stenen, totdat ik er door kan. Hier is een beitel. Wees voorzichtig en maak vooral geen leven. Al slaapt hij twee verdie-

pingen lager, hij zou het wel eens kunnen horen.

Een gebruide hand kwam door de opening steken, die een beetel omklemd hield.

Pina vatte het voorwerp dadelijk aan en begon op haar beurt de kalk tussen de voegen los te maken en nu er één steen was losgemaakt, was het al heel gemakkelijk, nog een twintigtal anderen van hun plaats te nemen.

Pina zette die stenen behoedzaam naast elkaar op het tapijt langs de wand tot eindelijk het gat groot genoeg was om een volwassen man door te laten.

Toen zij door de opening keek, zag zij dat de hemel in het Oosten al tamelijk helder was. Over een half uur zou het dag zijn.

Nu klonk weer de stem van de Indiër, die op fluisterende toon beval:

— Maak wat plaats, ga op zijde staan.

De jonge vrouw plaatste zich naast het gat en het volgende ogenblik wipte met een lenige sprong een grote, prachtig gevlekte poema naar binnen.

Het dier droeg een halsband met scherpe punten bezet, en een sterke lederen muilkorf.

Met zijn groene ogen keek het roofdier de jonge vrouw een ogenblik vals aan, maar toen scheen het Pina Baretti te herkennen, want het strekte zich strekte zich, als een reusachtige kat, voor haar op de grond uit, zacht zwiepend met de geringde staart en onderworpen tot haar opziende.

Opnieuw klonk nu de stem van de Indiër, die ongeduldig beval:

— Kom hier en pak dit aan, maar wees er voorzichtig mee, open het niet; het zou je dood zijn.

Bevend trad de jonge vrouw opnieuw naar het gat, waardoor een korf van eigenaardige vorm werd gestoken.

Zij vatte deze korf aan, die met een rond deksel was gesloten en bijna had zij de mand met een kreet van ontzetting laten vallen, toen zij deze in haar handen voelde bewegen; daar binnen leefde het.

Zij zette de korf zo snel mogelijk neer en toen zij zich weer omwende, was de Indiër zelf reeds door het gat ge-

klommen en stond voor haar.

Hij was een man van minstens zes voet lang, breed geschouderd en smal van middel, thans in Westerse kleren gestoken, die hem misstonden, met een te wijde witte boord, een confectiedas en een slappe vilthoed op het pikzwarte sluike haar.

Zij ogen waren zwart als de nacht en fonkelden op dit ogenblik van onheilspellend vuur.

Zijn mond was vertrokken van haat en wraakzucht en de witte tanden blikkerden tussen zijn rode lippen door.

Hij keek langzaam om zich heen, balde de vuisten en zei:

— Eindelijk ben ik dus in zijn huis. Hier had hij je dus opgesloten. Nu, zijn rijk is spoedig uit.

Hij keek naar de poema, die was opgestaan en zijn kop tegen zijn knieën wreef en vervolgde grijnslachend:

— Ramah zal het wel even met hem klaarspelen, en als die niet voldoende is, dan heb ik nog een ander middelje.

— Maar hoe ben je toch hier gekomen, Doulah? Hoe heb je mijn spoor kunnen hervinden? fluisterde Pina, terwijl zij de Indiër vol vrees en ontzag aankeek.

— Ik heb hetzelfde middel toegepast, dat Raffles een week geleden zelf heeft gebruikt: ik heb de twee wielen van de auto, die je ontvoerde met teer besmeerd, en het spoor bracht mij hierheen. En nu zal de grote afrekening beginnen. Hij is nu in mijn macht, en van deze nacht af aan zal ik vrij en onbelemmerd mijn vijanden kunnen bestrijden.

De jonge vrouw had met grote ogen toegelisterd en stamelde nu:

— Wat bedoel je toch?

— Niets, lieverd. Dat zijn zaken, die je niet aangaan, antwoordde de Indiër met een sluwe glimlach om de dunne lippen. En nu moeten wij spoedig aan het werk gaan. Ik heb ontdekt waar Raffles slaapt. Zijn kamer is op de eerste verdieping van dit huis. Ik heb reeds een ladder tegen het kozijn gezet en ik hoop dat ik het venster zonder enig gerucht zal kunnen openschuiven. Maar omdat ik daar niet zeker van ben, als

ik nog een ander middel en ook een beter bedacht.

— Je bent dus hier gekomen om... Raffles te doden?

— Waarvoor anders? Ieder lid van onze bende heeft de plicht die man uit de weg te ruimen, waar hij hem ook aantreft op zijn pad en je weet wel, dat de Moloch een prijs van 10.000 dollar op zijn hoofd heeft gesteld.

— Zeg mij nu wat je voornemens bent.

— Dat zul je horen. De slaapkamer van Raffles heeft, naar ik zoeven gezien heb, toen ik door een kier van het gordijn naar binnen kon turen, een wijde schoorsteen, waarin thans natuurlijk nog geen vuur brandt en misschien wel nooit gebrand heeft, vanwege de centrale verwarming. Ik ben zoeven op het dak geweest en ik heb die schoorsteen gevonden. Rama zal er gemakkelijk door kunnen klimmen en zo, zonder enig gerucht, in de kamer van onze doodsvijand doordringen. Maar hij zal daar niet alleen komen. Want eerst laat ik door die schoorsteen het aardige korfje neer, dat je daar ziet staan.

— Wat, wat zit er in die mand? vroeg de jonge vrouw, die doodsbлек was geworden, terwijl zij de Indiër hilverend aankeek.

— Moet ik je dat nog zeggen? Ken je dan de eigenaardige kalebasvorm van die korven niet? Er zitten zes brilslangen in; en ik zou wel denken dat dat genoeg is. Ik laat de mand aan een koord neer en zodra hij beneden is aangekomen, kan ik van het dak uit door middel van een tweede koord, het deksel openen. Mijn lieve brilslangen, die wel slecht te spreken zullen zijn over die luchtreis, zullen zich haasten, hun gevangenis te verlaten en John Raffles een bezoek brengen. Maar voor alle zekerheid zal ik hen Rama achterna zenden... wat scheelt je?

De jonge vrouw had vol afgrijzen toegestemd, met een door ontzetting verwrongen gelaat, terwijl zij haar mond met beide handen moest bedekken om de kreet van afschuw te weerhouden, die haar naar de lippen drong.

— Welnu, wat is er? vroeg de In-

dier opnieuw. Staat dat plan je aan? Ik verzeker je, dat mijn goed afgerichte slangen hun werk geruisloos zullen doen, al droeg Raffles ditmaal drie pantsers over elkaar. En Rama, van zijn muilkorf ontdaan, zal het werk wel voltooien; het arme dier heeft de gehele dag nog niets te eten gehad.

Plotseling scheen Pina Baretta het vermogen van de spraak te hebben hervonden.

Zij strekte een bevende hand naar de Indiër uit en stamelde met sidderende stem:

— Dat, dat kun je niet menen, Doulah. Dat is afschuwelijk. Ik geloof dat zelfs de Moloch dat niet goed zou keuren. Dat je hem wilt doden, dat kan ik mij begrijpen, en als het niet anders kan, maar dit is te afgrijpselijk om je er in te denken. Die giftslangen, die afschuwelijke monsters, die zich om hem heen zullen kronkelen...

Zij deed wankelend een stap achteruit en bedekte het gelaat met de handen als om een vreselijk visioen van zich verwijderd te willen houden.

Het gelaat van de Indiër had een plotselinge verandering ondergaan en er was zoveel dierlijke wreedheid op te lezen, dat de jonge vrouw, die de handen langzaam had laten zakken en hem aankeek, nog een stap achteruit deed.

— Ik denk toch niet dat je mijn plannen zult durven weerstreven? vroeg de Indiër langzaam. Bedenk wel dat je mijn slavin bent, dat ik met je kan doen wat ik wil. Ik behoef je slechts aan te kijken en je zult gedwee mijn bevelen uitvoeren. Raffles zal vannacht sterven, en hij zal sterven op de wijze, die ik heb goedgekeurd. Geen genade voor hem. En volg mij nu naar het dak, om mij te helpen.

— Doulah, ik smeeek je, heb medelijden. Neen, dat vraag ik je niet eens. Wees menselijk. Het is afschuwelijk wat je doen wilt. Kijk mij niet zo aan; ik wil je ditmaal niet gehoorzamen. Ik weiger; ik wil niet de behulpzame hand bieden bij die afschuwelijke moord. Ik weet dat ik een verworpen schepsel ben, maar dit niet dit... niet...

De Indiër was op haar toegetreden en

wilde haar bij de pols vatten, terwijl hij haar zwijsend aankeek.

Maar zij bedekte de ogen met de hand om zijn fonkelende, doordringende blik als van een priem, niet te ondergaan en haar stem klonk reeds luider, toen zij zei:

— Ik wil je niet gehoorzamen. Liever laat ik mij doden. Je kunt mij ditmaal niet hypnotiseren, je kunt niet. Ik zal schreeuwen, ik zal hem doen ontwaken. Denk van me wat je wilt; ver raad mij aan de Moloch, ik kan niet anders. Raffles, pas op. Pas op.

Zij had deze laatste woorden op een toon van woeste wanhoop uitgesproken; de poema was opgesprongen en stond, thans woest met de staart zwiepend, voor haar.

Maar reeds had de Indiër haar bij de pols gevat, met een uitdrukking van zulk een helse wraakzucht op het gebruikte gelaat, als Pina Baretto nog nooit op de trekken van een mens had gezien.

En toch gaf zij niet toe.

Luid gillend verweerde zij zich tegen de Indiër. Zij wierp een der zware stoe len om, zij trachtte de drukknop van de alarmbel te bereiken, en toen haar dit gelukte, toen de Indiër haar voornemen scheen te begrijpen, wierp zij zich met de kracht der wanhoop tegen de tafel, zodat deze omviel met alles wat er op stond, terwijl de poema tegelijkertijd een woest gebrul liet horen.

— O, duivelin! schreeuwde de Indiër, dol van drift en teleurstelling. Daar zul je voor boeten.

Hij greep met de hand naar zijn gordel en haalde een kris te voorschijn.

Hij hief het wapen op en stootte het de ongelukkige vrouw diep in de zijde.

En terwijl hij haar nog met de ene hand vasthield en zij met een diepe zucht op de grond gleed, boog hij zich over haar heen en siste haar toe:

— Dat is je loon, slet. En weet je van wie je het ontvangen hebt?

Nog dieper boog hij zich over haar heen en toen fluisterde hij haar een naam in het oor.

Zij opende nog even de ogen, waarin een naamloze ontzetting te lezen was en gleed toen bewusteloos achterover.

Maar reeds klonken er op de trap

snelle voetstappen en het volgende ogenblik werden de zware grendels terugschoven waarna een sleutel in het slot knarste.

De Indiër zag naar de schakelaar van het elektrische licht om, teneinde te pogen in de duisternis de doodsvijand van de bende te overvallen, maar het was reeds te laat.

De deur vloog open en Ram Doulah had nog slechts juist de tijd, zich naar het gat in de buitenmuur te speeden en er met de snelheid en behendigheid van een aap door te verdwijnen.

Met een dof gebrul sprong de poema hem na.

Raffles, in de rechterhand zijn revolver, in de linker zijn krachtige zaklantaarn, snelde de kamer binnen, door Brand en Henderson gevolgd en liep regelrecht naar het gat in de muur.

Hij boog zich naar buiten en zag nog juist hoe een donkere gedaante zich snel liet afzakken langs een zwaar knopentouw, dat met een sterke stalen haak in de vensterbank was geslagen.

Een eind verder liet de poema zich met de behendigheid van een grote kat langs de regenpijp zakken.

Raffles vuurde onmiddellijk op de gedaante daar beneden, maar daar hij onmogelijk goed kon mikken, miste zijn schot en het volgende ogenblik rende de gedaante, snel als een haas, door de tuin en was een seconde later onder de bomen, waar het nog volkomen duister was, verdwenen.

Met grote sprongen volgde de poema zijn meester.

Raffles slaakte een onderdrukte vloek maar begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn, thans nog tot achtervolging over te gaan, want reeds het volgende ogenblik klonk het gebrom van een krachtige motor en het geluid van een wegrijdende auto.

Hij wendde zich van het raam en zag dat Henderson zich naar de mand spoedde, die in de hoek van de kamer was blijven staan en er zich reeds overheen bukte.

— Blijf van die mand af! riep hij vol ontzetting. Herken je de vorm niet? Het is de korf, die de Indische slaan-

genbezweerders gebruiken om er hun brilslangen in mee te voeren.

Henderson richtte zich krijtwit op en trad vol afschuw achteruit.

Raffles echter snelde onmiddellijk op de zwaargewonde vrouw toe, naast wie Brand reeds was neergeknield en trok behoedzaam de vlijmscherpe kris uit de wonde.

Pina Baretti sloeg even de ogen op, glimlachte flauwtjes, met een vertrokken mond en zei toen:

— Ik ga sterven, Raffles, maar het verheugt mij dat je mijn gegil gehoord hebt.

— Gij zult niet sterven, madame, hernam Raffles. Uw wonde is ernstig, maar...

— Ik zal sterven, hernam de jonge vrouw, een weinig luider. Tracht mij niet te bedriegen. Maar die ellendeling had zulk een verschrikkelijke dood voor je beraamd, dat ik hem niet kon en wilde laten begaan.

— Dat bewijst dat er nog veel goeds in uw hart schuilt, madame, zei Raffles ernstig. Wie was de man, die hier was?

De jonge vrouw sloot even de ogen en toen kwam het nauwelijks hoorbaar over hare lippen:

— Het was Ram Doulah en Ram Doulah is de Moloch.

Een drievoudige kreet weerklonk door het vertrek en de drie mannen keken elkaar sprakeloos aan.

Dus het was de Indiër geweest, de man, die met Pina Baretti rondreisde en zijn kunsten als hypnotiseur ten beste gaf.

De onthulling kwam zo onverwachts dat zij een ogenblik elkaar zwijgend bleven aanzien.

Toen vroeg Raffles, terwijl hij zich over de zwaargewonde heenboog:

— Zijt gij zeker van hetgeen gij daar zegt, madame.

— Hij fluisterde het mij in, toen hij mij de dodelijke steek had toegebracht, antwoordde Pina Baretti.

— Ik zeg u nogmaals dat de wonde niet dodelijk is, hernam Raffles. Ik ken middelen en ik heb ze hier, die u zullen genezen. Ik zal ze onmiddellijk toepassen, en als slechts die kris niet vergiftigd was, wat ik haast niet geloof, dan hoop ik u in het leven te behouden. En als ik u red, dan verwacht ik als enige beloning slechts, dat gij de hand verbreekt met deze ondieren, dit moordzieke uitvaagsel.

Hij gaf Brand op zachte toon enige bevelen en samen tilden zij de nu bewusteloze, jonge vrouw op het bed.

— Breng die korf met slangen met de grootste voorzichtigheid naar de vijver, James, en verdrink ze daarin! beval Raffles.

De reus nam de korf aanstonds op en ging er mee heen.

Brand keerde terug met een grote blikken trommel verbandmiddelen en andere zaken en Raffles begon de wonde dadelijk te verbinden, na zich te hebben overtuigd, dat er geen edele delen waren geraakt.

Hij goot haar iets tussen de lippen van de inhoud van een flesje uit fraai geslepen kristal en zei toen tot Brand:

— Blijf hier bij haar waken. Laat niemand, maar dan ook niemand binnen. Ik wacht hier op de terugkomst van Henderson; ik neem hem met mij mede naar New York, waar ik ga afrekenen met Ram Doulah, de Moloch.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Huis in Parkway Village

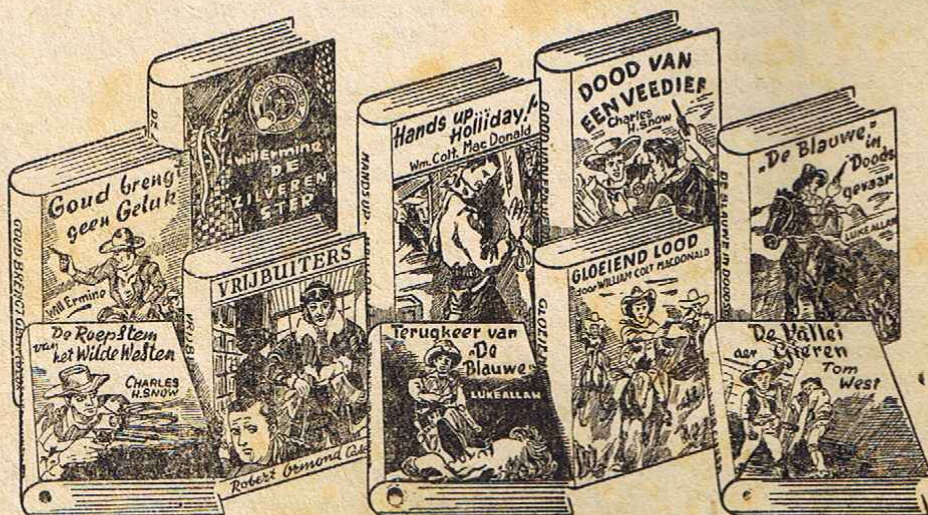
10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormond Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS f. 29,50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28,85 of 1e termijn.

Men vermeldt : < W.W.-Serie, Aanbieding L. L. >.

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266